

PONY WEST

BROJ 8

CENA 20 DINARA

BUČ KASIDI I KID

IGRA ŽIVOTA I SMRTI

Teks Gordon

IGRA ŽIVOTA I SMRTI

SERIJA
BUČ KASIDI I SANDENS KID

Teks Gordon

VIII EPIZODA

IGRA ŽIVOTA I SMRTI

Copyright © by Bones and DEN PRESS
World rights reserved

Lektor:
Milorad Stevanović

Recenzija:
Borivoje Lošić

Korektura
Fotoslog Dečje novine

**PONY WEST – BUČ KASIDI I KID – VANREDNO IZDANJE – BROJ 8 –
April 1982. godine. Cena 20 dinara. Izdaje NIRO »Dečje novine«, 32300 Gornji
Milanovac, Tihomira Matijevića 4, Glavni i odgovorni urednik Nevena Knežević.
Telefoni: uredništvo (032) 711-549 i prodaja 711-073. Teleks: 13731. Fotoslog
i automatski prelom Eurocat 200, NIRO Dečje novine.
Štampa »Glas«, Beograd, Vlajkovićeve 8**

PONY WEST

BUČ KASIDI I KID

Teks Gordon

IGRA ŽIVOTA I SMRTI

GLAVA PRVA

U jednoj od sporednih ulica Denvera, ali ipak u blizini centra grada, nalazila se neugledna jednospratna zgrada. Firma sa ulice najavljivala je samo da se tu nalazi kancelarija detektivske agencije Alana Pinkertona, filijala za Denver. Vreme čuvenih šerifa Divljeg zapada kao da je zauvek prošlo poslednje decenije devetnaestog veka i gonjenje razbojnika i kriminalaca preuzeli su na sebe detekтиви železničkih kompanija, udruženja rančera i bankara, kao i razne agencije čije su se usluge mogle kupiti po visokoj ceni. Među njima je bila najčuvenija agencija koju je osnovao Alan Pinkerton.

Mada je Pinkerton u početku gonio prestupnike uglavnom po velikim gradovima, kao što su Njujork, Čikago i drugi, postepeno se delatnost njegove agencije proširila na celu teritoriju Sjedinjenih Država, a naročito na zapadu i jugu, gde je još uvek vladalo prilično bezakonje. Posle uspešne likvidacije raznih odmetničkih bandi, pinkertonovci su se koncentrisali na gonjenje družine iz »Rupe na zidu« i njenih jataka, koja je uvek uspevala da isklizne iz šaka veštih detektiva.

Na čelu liste ucenjenih odmetnika naglo su izbila dva imena: Buč Kasidi i Sandens Kid. Šef Pinkertoneve filijale u Denveru bio je u to vreme čuveni detektiv Mek Part-

land, od čijeg su kolta strepeli svi razbojnici. Partland je brzo shvatio da banda iz »Rupe na zidu« ne bi dugo opstala da je ne predvode vešti i lukavi ljudi. Posle višeme-sečnog traganja, za koje je bio zadužen detektiv Čarli Siringo, svi podaci su ukazivali na Buča i Kida.

I današnji sastanak, u kancelariji na prvom spratu neugledne kuće, bio je posvećen ovoj dvojici odmetnika. Za razliku od svoje spoljašnosti, kancelarija je bila udobno nameštena, sa kožnim foteljama, mapama na zidu i arhivom prepunom podataka sa terena o najnovijim kretanjima bandita. U jednom uglu, skoro neprekidno je kucao telegrafski aparat, direktno povezan sa svim železničkim linijama, pored koga je uvek dežurao neko od detektiva.

Za masivnim stolom od maha-gonija sedeo je lično Mak Partland i odbijao dimove iz kratke, debele cigare. Preko puta mršavog detektiva nalazio se, zavaljen u fotelji, snažni Čarli Siringo, bivši revolveraš, sada detektiv. Do njega je sedeo čovek srednjih godina, gustih brkova, koji je na kolenu držao beli slameni šešir. Bio je to savezni šerif Džoe Lefors.

Lica trojice čuvara zakona bila su smrknuta. Lefors tek što je obavestio pinkertonovce o svom poslednjem neuspehu. Buč i Kid su za dlaku umakli njegovoj poteri, zahvaljujući vratolomnom skoku u brzu planinsku reku.

– Tri meseca sam im spremao klopku – završi na kraju šerif Lefors – još od trenutka kada sam čuo da su se vratili u ove krajeve.

– Trebalo je goniti i ostale članove bande – primeti Čarli Siringo. – Njih bismo pre pohvatali.

– Dvojicu smo ubili kod voza – reče Lefors. – Ostali su sitna riba, jer je glavni deo bande, izgleda, ostao u skrovištu.

Partland podiže sa stola list hartije i reče:

– Ovo je poruka Alana Pinkertona. Traži da pohvatam Kasidija i tog Kida. Čak mi je dao i rok. Tri meseca gospodo. Koliko poznajem šefa, ako do tog roka ništa ne učinim, mogu da podnesem ostavku. Tu je, bar, situacija jasna.

Džoe Lefors ustade i reče:

– Onda vam želim sreću, Partlande. Ja moram da se vratim u Jutah, ali, ako me budu ponovo poslali ovamo, rado ću sarađivati sa vama. Treba motriti na sve puteve koji vode ka »Rupi u zidu«. Banditi će pokušati da se dočepaju svoje jazbine kako bi se odmorila za nove akcije.

– Već sam obavestio sve detektive na prugama i šerife iz triju država – reče Partland i pokaza glavom na telegraf u uglu. – Ako im promaknu, onda te hulje zaista imaju krila.

Lefors na ovo samo sumnjičavo zavrte glavom. On je teško podnosio poraz. No, bio je dovoljno objektivan da prizna izuzetne vred-

nosti svojih protivnika. Reči koje je sada izrekao zvučale su istovremeno zloslutno i poučno:

– Poteru za njima treba tako organizovati da nemaju ni trenutka predaha. Bukvalno im se ne sme dozvoliti da spavaju. Tek tada će dolijati.

Lefors se rukova sa detektivima i napusti kancelariju, ostavljajući Partlanda i Siringa njihovim brigama. Šef denverske filijale pripali novu cigaru i progunda:

– Kasidi i Kid su poslednji put viđeni negde u blizini Longvila – detektiv ustade i olovkom zaokruži jedno mesto na mapi iza sebe. – To je bilo pre dva dana. Njih dvojica su još uvek u južnom Koloradu jer je granica prema Nju Meksiku odlično čuvana. – Partland pokaza olovkom trougao koji je za svoje srane imao dve železničke linije ka Pueblu i Čejenu, a treću je činila glavna pruga od Denvera prema Ganisonu. U tom trouglu nalazili su se gradovi Kolorado Springs, Manitu Springs, Kanjon Siti i još mnoga druga manja naselja: – Ovde ih treba tražiti, i to što pre!

– Naši ljudi u tom predelu već su obavešteni. Lefors je na povratku obavestio detektive železničkih kompanija, a i šerife iz svih većih gradova – reče Čarli Siringo. – Ovde, u Denveru, imamo još svega nekoliko ljudi i...

– Odgovorio sam Pinkertonu na ovu poruku – reče Partland. – Tražio sam da mi pošalje još nekolic-

nu detektiva koji poznaju ove krajeve. Dok oni stignu, mi ćemo poći do Kanjon Sitija. To je najverovatnije pravac za bekstvo prema »Rupi u zidu«. Ako je Lefors u pravu, onda su Kasidi i Kid prilično iscrpljeni, a možda bez oružja i novca.

– U to poslednje ne bih baš bio siguran – odvrati Siringo. – Za Kasidija se čak može reći da je i prilično popularan kod sveta. Novine samo pišu o njegovim podvizima. Čas brani nejake, čas se bori protiv podmitljivih šerifa, a novac deli i šakom i kapom. Njegove pljačke se tek uzgred pominju i to samo kada su uspešne.

– Tačno – klimnu glavom Partland. – Klopa u koju su upali kod Manitu Springsa jedva da je i pomenuta u novinama. Samo je javljeno da su hulje srećno umakle. O Leforsu ni reči. Neko piskaralo se čak drznulo da napiše nekrolog dvojici ubijenih bandita. Zbog svega sam ovu akciju uzeo kao svoju ličnu stvar. Pinkerton će imati moju ostavku ako Kasidi i Kid ne završe karijeru ovog leta.

Da su dvojica prijatelja znala koliko su pominjani od čuvenih detektiva, ne bi se tako prijatno osećali zavaljeni u kožnim sedištima poštanskih kola koja su jurila prema Kanjon Sitiju. Odmetnici su se ukrcali prošle noći na jednoj usputnoj postaji i, skoro neprimećeni od službenika, kartu platili kočijašu za vreme vožnje. Kola su pove-

zivala Kolorado Springs sa Kanjon Sitijem i tako omogućavala stanovnicima manjih naselja da stignu do železničke pruge, odakle su mogli dalje da putuju. Pošto su prodali konje dobijene od Ete Plejs na jednom ranču, Buč i Kid su pešice produžili do postaje, krili se u blizini i onda sačekali poštanska kola milju daleko niz drum.

Osim njih, u kolima su bila još dva putnika. Jedna sredovečna žena, koja je stalno dremala i neki propovednik, koji je od ranog jutra buljio u svoj molitvenik i mrmljao nešto sebi u bradu.

– Ja se ne bih zadržavao u Kanjon Sijetu – tiho reče Buč iako se od tandrkanja kola njegove reči nisu dmogle daleko čuti. – Tamo ćemo samo nabaviti konje i onda nastavljamo preko Monta Viste za Durango.

– Samo što dalje od pruge – progundā Kid. – Od Duranga do Mesa Verde nije daleko. Čim se dočepamo tih brda, sa našim brigama je svršeno. U skrovište ćemo doći iz države Jutah, a ne Kolorada, kako to možda neki očekuju. . .

– Misliš na Leforsa? – osmehnu se Buč.

– Voleo bih da mogu da vidim njegovo lice – reče Kid. – Kao pećak kome se riba otkačila sa udice. . .

– Samo da nas sreća nije služila – reče Buč – sada bi se ti koprcalo na njegovoj udici.

– Samo sreća? – podrugljivo

odvratī Kid. – A onolika trka! Još uvek su mi noge ukočene od bežanja. Da nije bilo naše male učiteljice. . . – Ovde Kid uzdahnu i onda dodade: – Divna devojka. Spremna je na sve. Prava saputnica čoveka izvan zakona. Voleo bih što pre da je vidim.

– Prvo odmor u skrovištu, a onda ćemo videti – zamišljeno reče Buč. – Ja bih se smirio do proleća, a onda put za Boliviju. . . Meni je dosta šerifa, detektiva i telegrafa. Umorio sam se.

– I meni. Ali, voleo bih da i Eta Plejs pođe s nama. Bilo bi veselije i. . .

– Možda si u pravu – klimnu glavom Buč. – U njenom društvu bismo bili manje sumnjivi.

Ućutali su i zagledali se u jednoličnu preriju koja je promicala pored prozora kola. Ni jedan ni drugi odmetnik nije želeo da prizna kako oseća neku neodređenu strepnju i strah od budućnosti. To što su jedva umakli poterama jasno im je ukazivalo da se obruč zakona polako steže oko njih i da imaju sve manje prostora za manevrisanje. Zaista, romantizam Divljeg zapada zauvek je prolazio. U novoj civilizaciji više nije bilo mesta za ljude kova Buča Kasidija i Sandensa Kida.

– Stižemo u Kanjon Siti! – začu se glas kočijaša sa vrha kola.

Debela putnica se prenu iz dremeža, a onaj propovednik najzad ostavi svoj molitvenik i pobožno

se prekrsti. Buč i Kid se na ovo osmehnuše. Uskoro prve gradske kuće nagovestiše Kanjon Siti i odmetnike obuže nervoza iščekivanja. Sada je svako naselje za njih krilo opasnosti i želeli su da se što pre dočepaju otvorene prerije i još bezbednijih planina.

GLAVA DRUGA

Na stanici kompanije poštanskih kola vladala je uobičajena gužva, te Buč i Kid iskoristiše ovu okolnost da se izgube među svetom. Ipak, njihov dolazak u Kanjon Siti nije ostao nezapažen. Na platformi, ispred čekaonice, oslojjen o drveni stub nastrešnice, stajao je jedan čovek mesnatog, crvenog lica, sa kicoški nakrivljenim crnim šeširom i u prugastom odelu građanskog kroja. Iako je izgledalo da elegantni građanin ovde samo utucava slobodno vreme, njegovim crnim, pronicljivim očima ništa nije moglo da promakne.

Lako je primetio dva mlada čoveka, opaljena od sunca, gologlava i u pohabanom odelu, u kome su, izgleda, i spavali. Oni su se zaista razlikovali od ostalih putnika, pa je njihovo probijanje kroz staničnu vrevu ispadalo primetno. Osim toga, čoveku sa crnim šeširom ova mlada bronzana lica dvojice stranaca bila su nekako poznata. Dok se on još kolebao, preturajući po svom pamćenju, prišao mu je onaj propovednik, koji je sa Bučom i

Kidom doputovao istim kolima u Kanjon Siti. Načinivši se da gleda nekud u stranu, propovednik tiho reče, skoro i ne pomerajući usne:

– Vidiš li ona dva gologlava tipa, Tome?

– Da.

– To su Buč Kasidi i Sandens Kid!

Čovek u crnom šeširu umalo ne pade. Onda je bez daha odvratio:

– Odmah su mi pali u oči. Kako si ih otkrio?

– Partland je poslao naređenje svim našim ljudima u Kolorado Springsu da motre na železnicu i puteve. Ja sam uzeo na sebe jedinu liniju poštanskih kola između ova dva grada. Već sam se dvaput prošetao istim putem, a treći put se isplatilo, kao što vidiš.

– Gde su ušli u kola? – želeo je da zna detektiv Tom Kortni, kome je lažni propovednik bio potčinjen po rangu.

– Na jednoj usputnoj postaji za promenu zaprege – odgovori detektiv Bob Ginis. – Bila je noć kada su ušli u kola i tek jutros sam ih prepoznao. Odmah kreni za njima i kada utvrdiš gde će se zadržati, dođi u hotel »Raj«.

– U redu – klimnu glavom Tom Kortni, koji nije ispuštao iz vida dvojicu odmetnika. Buč i Kid su stigli do ugla prve ulice i sada su se, očigledno, dogovarali na koju će stranu. Kortni reče kolegi: – Obavesti naše agente koji dežuraju na železničkoj stanici. Moramo ih

uhvatiti.

Kortni popravi šešir na glavi, spusti se sa trotoara i kao nedužni prolaznik krenu laganim korakom prema Buču i Kidu. Oni su još stajali na onom uglu.

– Koliko se sećam, gradska štala je negde na kraju ove ulice – reče Kid, koji je već svraćao u Kanjon Siti. – Ti ćeš kupiti konje jer bi mene neko mogao da prepozna.

– U redu – pristade Buč. – Vidi me.

Skrenuli su u veliku, široku i prašjavu ulicu, prepunu kola, pešaka i konjanika. Pedesetak metara iza njih, pinkertonovac Tom Kortni neprimetno ih je pratio.

Ubrzo su stigli u veliko ograđeno dvorište ispred štale, gde je bilo na desetine konja i kola. Probili su se do jednog postarijeg čoveka u plavom radnom odelu i Buč mu priđe. Kid je stao ispod nastrešnice.

– Potrebna su mi dva konja sa opremom – reče Buč.

Sedokosi čovek ga odmeri i onda reče:

– Ovde ima konja za svačiji džep. Želite nešto skuplje ili...?

– Pre svega bolje, čikice – osmehnu se Buč. – Ako budem zadovoljan robom, cena nije važna.

Čovek mu dade znak da pođe za njim i njih dvojica uđu u veliku, polumračnu štalu, sa dva reda drvenih boksova u kojima su se nalazili konji. Buču je trebalo samo desetak minuta da izabere konje.

Oko mu je odmah zapelo za jednog vranca, ali je odustao od konja čija boja lako pada u oči. Zato se odlučio za jednog snažnog, ali vitkog mrkova, dugačkih nogu i širokih grudi, koji je mogao dugo i brzo da galopira. Sličan je bio i neupadljiv riđan, koga je Buč uzeo za sebe, pošto je uvek voleo konje takve boje.

– Izgleda da se razumeš u konje, sinko – progundā štalar. – Ne znam samo da li će ti se svideti i cena. Konji vrede sto dolara po glavi.

Buč se lako namršti čuvši cenu, ali samo reče:

– Sada da vidimo opremu za ove životinjice.

Između raznih sedala Buč se opredeli za dva u teksaškom stilu, koja su bila udobna i zbog svoje male težine jedva opterećivala konje. Za tren oka su konji bili osedlani i opremljeni. Kada je platio račun, mladom odmetniku je u džepu ostalo svega nekoliko desetina dolara. Kid je možda imao još stotinak, ali je to sve bilo malo za dug i opasan put koji ih je čekao do skloništa bande iz »Rupe u zidu«.

Kid zadovoljno zviznu kada ugleda prijatelja kako izvodi iz štale par divnih životinja. Jedva je sačekao da izađu na ulicu i odmah se bacio u sedlo.

Dok su kasali duž drvenih trotoara, Buč reče:

– Imamo jedan mali finansijski problem. Ostao sam praktično bez para.

Kidovo lice se smrće. Ipak, nije

hteo da sebi pokvari raspoloženje i samo je odvratio:

– Prvo ćemo nešto da prezalogajimo, a onda se vraćamo na diskusiju o novcu. Znam ovde jedan kineski restoran u kome se priprema odlična hrana.

Nekoliko minuta kasnije, odmetnici su već vezivali konje pred pomenutim restoranom. On se nalazio u jednoj sporednoj uličici i imao na firmi naslikanog zmaja, kome je iz nozdrva sukljao naranđasti plamen. Unutra ih nasmešeni Mongol posadi za jedan sto i oni naručiše bifteke sa dosta krompira i palačinke uz sirup od javora.

Dok se ovo događalo u restoranu, napolju je Tom Kortni malo oklevao. čim je kroz izlog video da odmetnici naručuju jelo, zaključio je da će se zadržati dovoljno dugo, pa je požurio do hotela »Raj«, gde je imao sastanak sa lažnim propovednikom Ginisom i ostalim detektivima.

Čim je kelner otišao u kuhinju, Kid ustade i reče:

– Dok jelo ne stigne, ja odoh da nabavim još naoružanja. Ti, reci-mo, imaš samo pušku, a ja ovu staru škljocaricu od revolvera.

Subota je oduvek bila poseban dan za sve odmetnike na Divljem zapadu. Tada se vršila isplata zaposlenih i kase svih kompanija i banaka bile su uvek pune i prosto mamile vešte prste pljačkaša. Buč uzdahnu zbog ovih misli. Umesto da se bave poslovima, oni jedva us-

pevaju da spasu glave ispred raznih potera.

Trgao ga je Kidov povratak, koji je oko struka već imao dva pojasa sa koltovima, dok je u ruci držao spakovani treći pojas. Spustio je oružje na sto i pobedonosno rekao:

– Evo gvožđurije! Kupio sam je jeftino u jednoj zalagaonici. Istina, ostao sam švorc.

Buč je znao da prekori ne pomažu i zato je bez reči pripasao pojas oko struka, pošto je prethodno proverio da li je revolver pun. Pošto su sedeli u zaklonjenom uglu restorana i pored izloga, na njih je malo ko obraćao pažnju.

Uto su stigli i ogromni bifteci, pa prijatelji za trenutak zaboraviše na sve drugo.

Tom Kortni, još crveniji u licu i sav oznojen, stiže do hotela »Raj«. U malom salonu, pored glavnog hola, sedela su četiri čoveka, među kojima i detektiv Ginis, koji je uspeo da skine odeću propovednika i presvuče se u trgovačkog putnika. Svi pogledi se uperiše u Toma Kortnija.

– Dakle? – upita Bob Ginis.

Kortni se spusti na najbližu stolicu. Tek pošto je maramicom ob-risao oznojeno čelo, reče:

– Ručaju. U onom kineskom restoranu na kraju Linkolnove ulice, na početku sokačeta. . . Ostaće bar jedan sat. Konji su im vezani pred ulazom.

– Baš je dobro što nisu naoruža-

ni – reče Ginis. – To jest, slabo su naoružani. Kasidi ima samo vinčesterku, a Kid stari kolt.

– Tačno – potvrdi Kortni. – Kasidi je ostavio pušku u futroli na sedlu.

Ostali detektivi kao da odahnuše posle ovih razjašnjenja. Ipak, jedan od njih reče:

– Možda bi bilo bolje da pozovemo u pomoć i ovdašnjeg šerifa. Ted Klajst ima desetak pomoćnika i...

– Ne! – odlučno odbi Kortni. – Prvo, nemamo vremena za organizovanje takve akcije, a, drugo, nagrada za hvatanje ovih bandita pripašće samo nama.

Ovo je bilo dovoljno da se predlog povuče. Kortni produži da objašnjava:

– Postavićemo se sa oba kraja uličice gde je restoran. Čim se oni pojave i priđu konjima, pucajte bez opomene. Ne verujem da bi se predali, a neko bi od nas mogao da nastrada. Dvojica polaze sa Ginisom, a dvojica sa mnom. Slažete se?

– Mi ćemo da zauzmemo busiju na uglu Linkolnove ulice i sokaka gde je restoran – predloži Ginis. Kortni samo klimnu glavom. Ginis nastavi: – Vi zaobiđite blok zgrada i pojavite se na drugom kraju uličice. Neće imati gde da umaknu.

– Postaće samo koji kilogram teži – pakosno izjavi Kortni. On izvadi iz džepa na prsluku masivni zlatni sat i naredi: – Polazimo!

Plan Pinkertonovih detektiva bio je na prvi pogled savršen. Odmetnici, pre svega, nisu imali pojma o nekoj određenoj opasnosti, a kamoli o klopki koja se stezala oko njih. Zatim, faktor iznenađenja se nalazio na strani detektiva i oni su nastupili sa tripudiumom jačim snagama.

Pa, ipak, nema nijednog plana koji bi mogao da obuhvati sve detalje, pogotovu one nepredviđene. Jedan od tih detalja zavisio je od apetita mladih odmetnika. Čitav dan i noć bez hrane i izloženi stalnim naporima, oni su bili gladni kao vukovi. Tanjiri na njihovom stolu već su bili skoro prazni kada je Tom Kortni stigao u hotel »Raj«.

U trenutku polaska detektiva sa tog mesta, Buč i Kid su već završavali sa palačinkama i ispijali poslednje šolje kafe. Buč je taman zvao vlasnika Kineza da mu plati jelo, kada mu pažnju privuče neko komešanje pred kancelarijom rudarske kompanije. Pružio je novac nasmejanom čoveku, ali pogled nije skidao sa nekolicine činovnika koji su stajali na trotoaru i gledali prema kraju uličice.

Šta li čekaju, upita se Buč, a onda se podseti da je danas subota i dan isplate za rudare. U magnovenju, mladi odmetnik je već skovao plan.

– Brzo napolje! – dobacio je Kidu ustajući.

Revolveraš se trže, ali, naviknut na iznenadne akcije svoga druga, nije traćio vreme nepotrebnim pi-

tanjima. Na ulici, oni priđoše svojim konjima i počeše da ih odvezuju.

– Pričaj nešto bez veze i smej se – prosikta Buč i sam se glasno nasmeja.

Kid ga pljesnu po leđima i reče nešto nerazumljivo, na šta se Buč skoro zaceni. Činovnici nezadovoljno pogledaše mlade ljude. Očigledno su ih smatrali pijanim kaubojima koji su došli u grad na subotnji provod.

– Vidiš li ono što ja vidim? – reče Buč okrenuvši leđa kancelariji rudarske kompnije.

Kid prelete pogledom po činovnicima i onda reče:

– Kompanija za eksploatisanje srebrne rude u okolini, koliko je meni poznato. Samo, šta li oni uštirkani tipovi čekaju napolju?

– Pare, dragi moj! – objasni Buč, a prijatelj mu se vidno trže i zaboravi na svoju ulogu veseljaka. – Danas je subota, ako nisi znao. Stiže plata za rudare, i to svakog trenutka. Sumnjam da je dobro čuvaju. Petljaj nešto oko sedla. Kada ti dam znak, penji se na konja. Ostalo ne treba da ti objašnjavam. Prema situaciji, ali radi što brže možeš!

Jedva da je Buč ovo rekao, kada se na kraju uličice začu topot kopita i jedan činovnik pokaza u tom pravcu. Ostali takođe pogledaše tamo.

– Na konje! – začu se Bučov šapat.

Odmetnici se obretoše u sedli-

ma. Sada su mogli da vide dva konjanika kako se u trku približavaju kancelariji. Dok su prijatelji okrenuli konje, kuriri sa velikim kožnim torbama zaustaviše se preko puta i pri tom podigoše oblak prašine.

– Hej, polako! – nezadovoljno viknu jedan činovnik i poče da otresa odeću. – Nije ovo rodeo!

Stariji kurir se nasmeja i podiže torbu da je baci činovniku pred sobom, kada Buč i Kid kao dve odapete srele jurnuše preko ulice. Koltovi u njihovim rukama sevnuše kroz vazduh i spustiše se na glave nesrećnih kurira.

Ne pustivši ni glasa od sebe, ovi poleteše sa konja, a odmetnici zgrabiše torbe sa novcem i istrgoše im ih iz ruku. Kuriri su pali u prašinu, a napadači su već poterali konje niz uličicu, u istom pravcu odakle su ovi trenutak ranije stigli. Grupa činovnika na trotoaru stajala je kao skamenjena.

Onda neko viknu, a onaj stariji kurir, koji nije bio sasvim ošamućen, instinktivno trže revolver iz futrole i nasumce opali za odmetnicima. Metak ode nekud uvis. Pucanj je prenuo činovnike iz obamrlosti. Među njima je jedan bio i naoružan. On podiže mali deringer drhtavom rukom opali oba metka iz oružja.

Međutim, Buč i Kid su već bili stotinak metara odmakli i krupno olovo bezopasno podiže prašinu za kopitama njihovih odličnih ko-

nja.

GLAVA TREĆA

Detektiv Bob Ginis je sa svojim ljudima stigao skoro do ugla Linkolnove ulice i onog malog sokaka sa kineskim restoranom kada je odjeknuo pucanj revolvera. Iskusni pinkertonovac smesta potrča napred iako nije znao šta se događa. Strahovao je samo da odmetnici nisu pre vremena krenuli i naleteli na Kortnija i njegove detektive. Ali, kada je Ginis prvi izbio do početka sokačeta, mogao je samo u daljini da vidi dva jahača obavijena oblakom prašine, kurire na zemlji i grupu bankarskih činovnika nalik na jato usplahirenih kokoški.

Pucanj je jasno čuo i Tom Kortni, ali on se nalazio u ulici koja se pružala paralelno sa Linkolnovom i dosta daleko od mesta gde je ova sekla ono sokače. Detektivska trojka jurnu, ali odmah stade, jer dva jahača proleteše uzanom raskrsnicom i zamakoše iza prvog ugla, ostavljajući za sobom samo uskovitanu prašinu.

– Do đavola! – jeknu Kortni. – To su sigurno oni! Verovatno su primetili Ginisa i...

Prasak deringera naterao je detektive da udvostruče brzinu. Kada su stigli u sokače, odmetnici su već bili nestali sa vidika. Ispred kancelarije rudarske kompanije spazio je Ginisa kako pomaže jednom od oborenih kurira da usta-

ne.

– Šta je? – bez daha upita Kortni kada je stigao do grupe pred kancelarijom. – Šta se dogodilo?

– Pljačka – kratko mu odgovori Ginis.

– Oteli su nam dvanaest hiljada dolara – skoro kroz plač promuća jedan od činovnika. – Ko bi se nadao takvoj katastrofi?!

– Udarili su kao grom iz vedra neba! – dopuni ga službenik koji je maločas pucao iz deringera. Oružje je još stezao u ruci. – Dok smo se pribrali, kuriri su već ležali na zemlji, a torbe sa novcem bile su kod njih.

– Shvatio sam šta se dogodilo tek kada sam pao s konja – javio se onaj stariji kurir, dok je njegov drug, još ošamućen, sedeo na ivici trotoara. – Ko ste vi, momci?

Kortni izvuče iz unutrašnjeg džepa detektivsku legitimaciju sa značkom Pinkertonove agencije i pokaza je kuriru.

– Kako to da ste se tako brzo stvorili ovde? – iznenađeno upita kurir.

– Trebalo je da uhapsimo te razbojнике – objasni Kortni. – Ako to može da vam posluži za utehu, opljačkali su vas niko drugi do Buč Kasidi i Sandens Kid.

– Šta? – dreknuše okupljeni uglas. – Zar oni ovde?

Ispred restorana stajali su gosti koji su se tamo zatekli u trenutku napada. Mali Kinez je nešto uzbuđeno pričao na svom cvrkutavom

engleskom jeziku. Jedan od gostiju pređe preko ulice i obrati se Kort-niju:

– Ja sam ih dobro video, gospo-dine. Sedeli su u blizini mog stola. Jedan je plavokos i ima . . .

– Znam, znam – nestrpljivo ga prekide pinkertonovac. – To su Buč Kasidi i Sandens Kid.

Sada je na gosta iz restorana bio red da se zaprepasti i on odmah otrča da bi prijateljima saopštio novost. Ginis izdvoji kolegu u stranu i reče:

– Idemo li za njima, Tome?

– Svakako. Organizuj poteru sa šerifom Klajstom. Uzmi najbolje konje i dosta municije za vinčes-terke. Ja ću poslati telegram svim postajama u prečniku od sto milja da motre na Kasidija i Sandensa.

Ginis otrča sa detektivima, a Kortni požuri do zgrade železnič-ke stanice, koja se nalazila iza glav-nog trga.

Čim su zamakli u zamršeni splet gradskih uličica, Buč i Kid uspori-še brzinu da ne bi privukli pažnju retkih prolaznika, koji su, istina, već bili navikli na gužve pijanih kauboja sa obližnjih rančeva.

– Kuda? – upita Buč. – Bolje po-znajesh grad od mene, zar ne?

– Samo me prati, druškane – ve-selo odvrati revolveraš, čije je ras-položenje posle uspešne pljačke bilo na zavidnoj visini. – Imam jed-nu ideju. Nećemo uopšte bežati iz grada!

Buč ga iznenađeno pogleda. Me-

đutim, ništa nije rekao jer Kid zavi-za prvog ugla. Ovde su kuće već bile proređene i između njih je bilo dosta praznog zemljišta. Re-volveraš udari preko jednog tak-vog placa, obide nekoliko raštrka-nih krovinjara i oni se odjednom nađoše na prašnjavom drumu koji je iz Kanjon Sitija vodio na istok.

– Pa, mi smo ovuda jutros prošli poštanskim kolima! – uzviknu Buč. – Zar se vraćamo u Kolorado Springs?

– Čuo si šta sam maločas rekao – dobaci mu preko ramena Kid. – Red je da i ti mene jednom poslu-šaš.

Buč sleže ramenima i potera ri-đana u duboku prašinu druma, koja je bila izbrazdana hiljadama tragova konjskih kopita i kolskih točkova. Srećom, bilo je podne i na putu se viđao tek poneki zakasneli jahač, ali na priličnoj daljini od od-metnika. Pošto su prevalili nekoli-ko stotina metara, Kid se razdvoji i polako okrete konja, pa dade Buču znak da pođe iza njega.

– Idiote! – siktao je Buč. – Vraća-mo se u grad, a oni svakog trenut-ka mogu da naiđu.

– Valjda si zapazio da tamo niko nije imao konje – dobaci mu Kid kroz smeh. – Dok se organizuju, mi ćemo već biti daleko . . .

Ponovo su stigli do prvih kuća i slobodno nastaviše drumom, koji se ovde produžavao ulicom. Gra-đani Kanjon Sitija su očigledno pridavali veliki značaj ručku, jer su

ulice uglavnom bile puste. Pre nego što su stigli do prvih radnji, gde je bilo nešto prolaznika, Kid skrenu u jednu uličicu sa leve strane. Nekoliko puta je menjao pravac na raskrsnicama i tek kada su u daljini ugledali velike obore za stoku pored železničke pruge, Kid zaustavi konja.

– Ovde u blizini jedna baba izdaje sobe za prenoćište – objasnio je drugu. – Zove se gospođa Simpson. Smestićemo se kod nje do noći, a posle nastavljamo put.

Buč sumnjičavo odmahnu glavom. Kidova ideja mu se nije svidela, ali je sada bilo kasno da se nešto izmeni, jer je, pre svega, trebalo da se sklone sa ulice.

Malo kasnije, Kid se zaustavi ispred jedne prilično oronule kuće. Iznad verande videla se izbledela firma sa natpisom »sobe i hrana«. Revolveraš utera konja u malo dvorište iza kuće i tu ostavi Buča da ih čuva, a on kroz zadnja vrata uđe u pansion gospođe Simpson.

U malom holu je zatekao vlasnicu, koja je baš razgovarala sa jednim postarijim čovekom. Oni prekidoše razgovor i žena se okrete Kidu.

– Kod mene se obično ulazi na glavna vrata, gospodine – prebacila je revolverašu. – Šta želite?

Kid učtivo skide šešir i uputi gojaznoj babi jedan od svojih zavodničkih osmeha, pa reče.

– Ja sam vaš stari gost, gospođo Simpson. Zato sam i ušao iz dvoriš-

ta. Tamo me čeka prijatelj. Čuva konje. Potrebna nam je soba, gospođo. – Kid izvadi poslednji zlatnik od pet dolara i dodade: – Plaćam unapred.

Sagovornik debele vlasnice pansiona nekako je zamišljeno gledao u Kida, ali se diskretno povukao u stranu da ne smeta. Revolveraš je dobio najbolju sobu i pohitao u dvorište da obavesti Buča. Nekoliko minuta kasnije, pošto su smestili konje u maloj štali pozadi kuće, Buč i Kid se pojaviše u holu noseći torbe u rukama. Onaj čovek je stajao kod prozora i gledao prema stočnim oborima kod pruge.

Prijatelji su već pošli prema hodniku gde se nalazila uzeta soba kada gospođa Simpson viknu za njima:

– Samo jedan trenutak! Trebalo bi da se upišete u knjigu gostiju, gospodo.

Kid dodade svoju torbu Buču, a vlasnica gurnu preko pulta veliku knjigu, pohabanih i masnih korica. Revolveraš nažvrlja prvo ime koje mu je palo na pamet i dodade da je stigao iz Denvera. Buč je prvo pogledao šta je Kid napisao, pa je i sam naškrabao izmišljeno ime na već požuteloj stranici knjige. Tako su i to završili.

Samo što su njih dvojica nestali u hodniku, a čovek kod prozora se okrenu i priđe pultu. Bacio je pogled na otvorenu knjigu i prezrivo rekao:

– Gospoda Smit i Džonson, iz

Denvera! Pih, imena su sigurno lažna. Jesi li primetila da su obojica gologlavi, i to po ovakvom suncu? Iz Denvera sigurno nisu doputovali bez šešira, Neli. Naši gosti ne pate od ugleda, ali dobro znam kada mi je neko sumnjiv.

– Pa, čuo si onog plavog da je već svraćao ovde – uzdahnu vlasnica pansiona. – To je verovatno bilo pre nego što smo se mi venčali, dragi.

– I meni je taj tip nekako poznat – klimnu glavom Džeremi Prat. – Možda sam ga zaista video negde u Denveru. Onaj drugi je tipičan kauboj. Idem da pogledam njihove konje, Neli. Možda bi moglo da se od njih izvuče i nešto više od tih pet dolara. Dok ne počne sezona utovara stoke, pansion će nam biti prazan.

– Budi oprezan, Džeri – maznim glasom ga isprati gospođa Simpson. – Ne želim nikakvu gužvu, a ovi momci mi izgledaju opasni.

Džeremi Prat, koji nije mogao ženi da oprostí što se i dalje predstavlja svojim udovičkim prezimeom Simpson, odmahnu samo rukom i izađe kroz zadnja vrata u dvorište.

Tom Kortni je sačekao poteru kod Kineskog restorana, bacio se u sedlo konja koga mu je Ginis doveo i dugačka kolona jahača odjuri u istom pravcu u kojem su pola časa ranije nestali odmetnici. Po red detektiva, tu je bio i šerif Klajst sa petoricom svojih pomoćnika.

Tuce jahača progrme uličicom i stiže do praznih placeva, gde su Buč i Kid skrenuli prema drumu. Kortni se namršti i podiže ruku da zaustavi kolonu.

– Izgleda da su se uputili drumom za Kolorado Springs – reče on Ginisu i Klajstu. – Pitanje je sada gde su skrenuli sa puta, jer sigurno neće tako nastaviti bekstvo.

– Podelimo se u dve grupe – predloži šerif Klajst, mlađi čovek, mišićavog tela i energičnog lica. – Jahaćemo ivicom puta sa obe strane. tako ćemo lakše primetiti sveže tragove koji skreću u stranu.

Čim su stupili na drum, Kortni povede svoje detektive desnom, a šerif pomoćnike levom stranom. Put se od Kanjon Sitija pružao skoro u pravoj liniji dobrih nekoliko milja, koje potera prevale za kratko vreme.

Onda sretoše grupu kauboja koji su išli u grad. Šerif im dade znak da se zaustave i upita ih za dvojicu odmetnika. Jedan lepuškasti momak, sa crvenom maromom oko vrata, reče:

– Mi dolazimo sa ranča »Dejzi«, šerife. Poslednjih pola časa nismo nikoga sreli, sem jednog farmera na kolima.

– Onda su skrenuli ranije – zaključí Klajst i pogleda u Kortnija. – Čudno, ali nigde nismo primetili sveže tragove da se udaljavaju s puta.

– To je teško reći, šerife – odvrati detektiv. – U ovom kraju kiša

odavno nije padala i zemlja je tvrda.

– Ali, zato konji dižu prašinu gde god se kreću – primeti kauboj sa crvenom maramom. – Mi bismo na putu iza nas morali da primetimo svakog jahača koji juri prerijom.

– Momak dobro zaključuje, šerife – promrmlja Kortni. – Znači, treba do ovog mesta pretražiti preriju sa obe strane drumu. Mi uzimamo ovu stranu, a vi i vaši ljudi onu, šerife. Krenite u velikom luku i vraćajte se prema Kanjon Sitiju. Možda su i oni skrenuli prema zapadu.

– Zašto mislite da su razbojnici tamo udarili? – upita Klajst.

– Zato što se na toj strani nalazi država Jutah i »Rupa u zidu« – odgovori detektiv.

Kauboj, koji je pažljivo slušao razgovor, sada uzviknu:

– Hej, da vi ne gonite bandu iz »Rupe u zidu«?

– Da – potvrdi Kortni. – U pitanju su Buč Kasidi i Sandens Kid.

– Slušao sam o njima – reče kauboj. – Izgleda da su simpatični momci.

Na ovo se detektivi i šerif smrkoshe i bez reči zahvalnosti ostaviše kauboje da zbunjeno gledaju za njima.

– Nadam se da ih neće uhvatiti – promrmlja kauboj sa crvenom maramom. Njegovi drugovi sa odobravanjem klimnuše glavama.

Buč i Kid su se taman raskomotali u sobi i umili, kada revolveraš,

koji je još držao ubrus u ruci, pride prozoru sa dvorišne strane i rasejano pogleda napolje.

– Hej, dođi ovamo! – naglo je pozvao Buča, a sam stao u stranu, tako da ga je zavesa zaklanjala. – Šta je onaj tip tražio u štali?

Kid pokaza rukom na čoveka koji je baš izašao iz male štale i, pošto je oprezno pogledao u pravcu njihovog prozora, požurio natrag u kuću. Buč prepoznađe tipa koga je video u holu dok se sa Kidom upisivao u knjigu gostiju.

– Očigledno je hteo da vidi naše konje – promrmlja mladi odmetnik. – Osim njih, u štali nema konja.

– Odakle samo ta radoznalost? – reče Kid. On pride torbama sa novcem, koje su ležale na krevetu, i otvori ih. – Biće bolje da podelimo novac i da se oslobodimo ovih torbi. Šta ti misliš?

Buč se složi. Dok su se oni bavili prijatnim poslom, Džeremi Prat je u svom bračnom gnezdu, iza hola, razgovarao sa debelom Neli.

– Kažem ti da njihovi konji nisu ni prašnjavi, draga moja – govorio je ženi. – Osim toga, životinje imaju žigove Hobsonove štale iz našeg grada.

– Pa, možda su ih kupili ovde kada su stigli vozom iz Denvera – reče ona.

– Jedini voz iz Denvera dolazi kasno posle podne, Neli. Ako su stigli juče, onda su već mogli da kupe i šešire, a ne da hodaju golog-

lavi po suncu. Kažem ti da je tu nešto sumnjivo. Koju sobu imaju?

– Broj tri – odgovori Neli. – Zašto?

Džeremi Prat stavi prst na usta i izađe u hol. Sa table, pozadi portirskog pulta, on skide ključ sa brojem dva i na prstima se uputi u mračan hodnik. Zatim je otključao vrata sobe broj dva i nečujno ih zatvorio za sobom. Dobro podmazani mehanizam samo slabo kvrcnu. Džeremi isto tako tiho stiže do umivaonika, koji se nalazio pored zida između ove i sobe u kojoj su odseli Buč i Kid.

Pazeći da ne načini ni najmanji šum, Džeremi Prat skide ogledalo sa umivaonika i spusti ga. Na zidu se ukaza mala rupica, uz koju se priljubi pohlepno oko supruga vlasnice pansiona. Džeremi je mogao da vidi samo deo susedne sobe. Odmah je spazio dvojicu stranaca, koji su sedeli na postelji, okrenuti leđima zidu i nešto tamo radili.

U jednom trenutku, onaj plavokosi ustade i Džeremi vide neku šarenu gomilu na postelji. Uhoda umalo ne kriknu od uzbuđenja. Onu šarenu hrpu na postelji predstavljali su svežnjevi dolarskih novčanica. Kroz tanki, drveni zid do Džeremija stiže glas plavokosog stranca:

– Znači, svakome po šest hiljada dolara. Moraćemo da napunimo unutrašnje džepove parama.

Pri pomenu ovih suma, Džeremi

Prat se zagrcnu i jedva zaustavi kašalj. Dobro sam osetio da se ovde kriju pare, prolete mu kroz glavu. Danas je možda moj srećan dan. Imaću novac i pobeći ću od Neli.

GLAVA ČETVRTA

Buč i Kid su taman smestili dolare po džepovima, a Džeremi Prat je već žurio prema centru grada da sazna poslednje vesti. U jednom salunu, blizu trga, on stade uz šank i naruči piće. Po uzbuđenom žagoru posetilaca, pogodio je da se u toku prepodneva dogodilo nešto važno.

– Kažu da su opljačkali sto hiljada dolara – pričao je jedan građanin koji je stajao pored šanka. Džeremi se samo namršti na ovu dezinformaciju, jer je najbolje znao o koliko se sumi radi.

– Taman posla – odvratio je mršavi barmen ne prestajući da briše čaše. – Oteto je samo desetak hiljada. Ali, i to je dovoljno da naš šerif Klajst siđe s uma.

– Odlično izvedena pljačka – javljao se drugi posetilac saluna. – Sve se odigralo za dva minuta.

– Pa, sigurno – znalački odvrati barmen. – Kada su u pitanju Buč Kasidi i Sandens Kid, onda je sve moguće.

Džeremi Prat pretrnu. Sada je znao od kuda mu je poznat plavokosi stranac u pansionu njegove supruge. To nasmešeno lice sa brčićima viđao je već na raznim poternicama. Čuveni razbojnici bili

su mu na domaku ruke. Dalji razgovor posetilaca u salunu doneo mu je i odgovor na jedno mučno pitanje.

– Obojica su ucenjeni na po tri hiljade dolara u našem gradu – reče barmen. – Sa ranijim nagradama za njihovo hvatanje, to bi iznosilo po šest hiljada dolara za svakog.

Džeremi Prat ostavi netaknutu čašu viskija i izlete iz saluna. Žurnim koracima uputio se pravo šerifovoj kancelariji. Sav zadihan, on stiže tamo i, na svoje veliko razočaranje, zateče samo jednog mladog pomoćnika. Ovaj mrzovoljno podiže pogled sa novinja na stolu i upita:

– Šta želite?

– Hoću da prijavim dvojicu razbojnika – zamuca Džeremi Prat. – Nalaze se u pansionu gospođe Simpson.

– Koji razbojnici? – upita pomoćnik.

– Oni koje tražite! – uzviknu Džeremi, razočaran pomoćnikovim ležernim držanjem. – Buč Kasidi i Sandens Kid!

– Šta? – dreknu mladi pomoćnik. – Otkud oni u gradu? Šerif Klajst i pinkertonovci su odjahali za njima u poteru!

– Ne znam kuda je šerif odjahao, ali ta dvojica tipova su u našem pansionu – odvrati iznervirani Džeremi. – Ne zaboravite da sam ih ja prvi prijavio i da je nagrada moja.

– Ali, ja sam ovde sam. Sem mene i starog Flaertija, u gradu nema nikoga iz šerifove kancelarije!

– Organizujte građane – odlučno reče Džeremi Prat. – Za tren oka možete skupiti desetak ljudi.

– Sumnjam – uzdahnu pomoćnik i stropošta se nazad u stolicu. – Svi sposobni ljudi su otišli sa Klajstom. Ja ga zamenjujem samo zato što me je juče konj izbacio iz sedla. Pri tom sam povredio nogu.

Da bi potvrdio svoje reči, pomoćnik ustade i poče da hramlje po kancelariji. Bespomoćno je raširio ruke i dodao:

– Moramo da sačekamo na povratak potere.

– Ali za to vreme mogu da odmagle – zavapi Džeremi. – Ko će ih zadržati? U pansionu smo samo moja žena i ja. Ne umem čestito ni da pucam iz revolvera!

– U redu – promrmlja pomoćnik, koji se zvao Rod Talbot. – Poći ću sa vama. Jedino možemo da motrimo na razbojнике dok se šerif ne vrati.

Džeremi klimnu glavom. Onda se nečeg prisetio i brzo dodao:

– Moja žena ne sme ništa da zna o tome! Mogla bi da se preplaši i uzbuni odmetnike. Ja ću biti s vama.

– Jeste li naoružani? – upita Talbot.

– Nisam – reče Džeremi Prat. – Zašto?

– Onda ću vam dati oružje iz

kancelarije - odlučno izjavi pomoćnik. – Položit ćete i zakletvu za šerifovog pomoćnika, kako bi sve bilo po propisu.

– To valjda neće uticati na dodeljivanje nagrade? – oprezno upita suprug vlasnice pansiona.

– Neće – umiri ga pomoćnik. – Samo ćete moći da pucate u okviru zakona.

Ovo nije mnogo utešilo Prata, ali nije imao kud. Za tren oka je promrmljao reči zakletve i na njegovom šarenom prsluku zablista značka šerifovog pomoćnika.

Detektiv Tom Kortni ugleda na horizontu obrise grada Kanjon Sityja, gde se naročito isticao vodotoranj kod železničke stanice. On podiže ruku i zaustavi svoje ljude. Skinuo je šešir i maramom obrišao oznojeno čelo i vrat. Podne je bilo prošlo i sunčevi zraci su nemilosrdno pekli.

– Na našoj strani sigurno nisu umakli – odlučno izjavi Ginis, koji je bio iscrpljen kao i njegov kolega. – Ne znam šta je uradio Klajst . . .

– Idemo u grad, pa ćemo tamo videti – odlučno izjavi Kortni i potera konja pravo prema Kanjon Sityju.

Negde u blizini južne strane grada, oni ugledaše u daljini oblak prašine koji im se približavao spređda. Uskoro se ukazaše konji i jahači. Nije prošlo mnogo vremena, a šerif Klajst sa svojim pomoćnicima u galopu stiže do njih.

– Ništa – kratko raportira šerif. –

Možda su udarili pravo na jug i mi smo samo gubili vreme tražeći ih na drugom kraju.

– Možda – klimnu glavom Kortni. – Ipak smo učinili sve što možemo u ovom trenutku. Ako su uspešli da se izvuku iz grada ka jugu, onda će morati da zaobilaze planinski lanac Monte Vista da bi ponovo izbili prema Jutahu.

– A šta sada predlažete?

– Alarmiraću sve postaje od Kortesa do Grand Džankšna – odgovori Kortni. – Predveče bismo mogli i sami da udarimo prečicom ka pruzi u Ganisonu. Bar tako mislimo ja i moji detektivi.

– To je vaša stvar – progundā Klajst. – Ja sam već prilično prekoračio ovlašćenja kada sam napustio granicu okruga. Prema Jutahu zaista nemam šta da tražim.

U mračnom raspoloženju, kolona jahača uđe u Kanjon Siti. Iz saluna i radnji pokuljaše radoznalci. Kada videše lica jahača, bi im jasno da je akcija ostala bez uspeha. Sa više strana začuše se zvižduci i podrugljiva dobacivanja, ali gonio ci ne obratiše pažnju na takve sitnice.

Pred šerifovom kancelarijom, na glavnom trgu, svi sjahaše, a Klajst i Kortni uđoše unutra.

– Do đavola, gde je onaj zabušant Talbot? – uzviknu šerif kada se obreo u praznoj kancelariji.

Kortniju pažnju privuče jedan list hartije na pisaćem stolu. On ga uze i počeo da čita. Odjednom, nje-

govo crveno lice preblede. Drhtavom rukom detektiv pruži hartiju Klajstu, koji poče glasno da čita:

»Šefe, otišao sam sa Džeremi Pratom do pansiona gospođe Simpson. Prat tvrdi da se tamo kriju Buč Kasidi i Sandens Kid. Čim ovo pročitate, znaćete šta da uradite. Talbot«.

Kortni i šerif izleteše na ulicu. Detektiv smesta povika svojim ljudima:

– Na konje, momci! Sledite mene i šerifa!

U sobi broj tri pansiona gospođe Simpson, Buč i Kid su bili primerno nervozni. Revolveraš je šetkao gore dole, dok je njegov drug sedeo na krevetu i pregledao svoje oružje.

– Ni meni se ne sviđa onaj tip – odjednom reče Kid. – Ali, kada nas je baba poslužila viskijem, nisam mogao da zaključim da nešto sprema protiv nas. Ponašala se sasvim prirodno.

– Zar od jedne vlasnice pansiona očekuješ da joj na licu piše šta misli? – odvrati Buč. – U svakom slučaju, bilo je glupo što smo se vratili u grad.

– Zar si mislio da jašemo gologlavi po ovom suncu? – ljutito progundā Kid. – Vidiš, to mi je dalo ideju. Idemo u grad da kupimo poklopce za glavu.

– U redu – pristade Buč. – Ovde se osećam kao u mišolovci, zahvaljujući tvojim genijalnim idejama.

– Iz tebe govori tipičan kravar –

odvrati revolveraš. – Čim niste u preriji, vi, kauboji, prosto pomahnitate.

Međutim, Buč ga nije slušao, već je prišao vratima sobe i, dāvši drugu znak da ćuti, polako ih odškri-
nuo. Promolio je glavu u hodnik i, kada se uverio da je vidik čist, izašao iz sobe. Na prstima su krenuli hodnikom. Pred portirskom ložom u malom holu odmetnici zastadoše i skoro zaustaviše disanje.

Iza zavese se čulo kako Neli Simpson nešto posluje po kuhinji i tiho pevuši.

– Dobro je – šapatom reče Kid. – Rekao sam ti da nam od nje ne pre-
ti opasnost.

Buč samo odmahnu rukom i oni izađoše kroz zadnja vrata u dvorište. Kid iznenađeno stade kad mu se prijatelj uputi ka maloj štali na drugoj strani.

– Zar ćemo uzeti konje? – tiho je upitao.

– Svakako. Ne misliš valjda da ću pešice bežati ako nas neko pre-
pozna u gradu.

Priljubljeni uza zid kuće, oni sti-
goše do prozora stana Neli Simpson. Onda su se sagnuli i četvoro-
noške prošli ispod prozora, da bi se na drugoj strani ispravili i tako neopaženo domogli štale. U jednom skoku su se našli u njenoj polumračnoj unutrašnjosti. Konji ih radoznalo pogledaše. Do sada su životinje imale razloga da budu zadovoljne svojim gospodarima. Kratka šetnja po gradu i okolini

samo je otvarala apetit mrkovu i riđanju.

– Bolje da nas baba ne vidi – pro-
gundā Buč dok je sedlao svog ko-
nja. – Ako se večeras vratimo ...
Ali, više bih voleo da spavam neg-
de na čistom vazduhu prerije.

Kid je ćutao i hitro sedlao mrko-
va. Čim su bili gotovi, povedoše
konje napolje. Proveli su ih kroz
poveći otvor na naherenoj ogradi i
zamakli uzanim sokačedom koji je
vodio prema gradu.

Skoro istog trenutka Džeremi
Prat i šerifov pomoćnik Talbot sti-
goše do glavnog ulaza u pansion.
Nelin muž oklevajući zastade i
reče:

– Ne mislite valjda da ih uhapsi-
te? Tipovi su do zuba naoružani. Iz-
rešetaće nas ...

– De, de, ne bojte se – nelagodno
se osmehnu Talbot. – Ja ću ostati
ovde iza žbunja. Uđite unutra kao
da se ništa nije dogodilo i javite mi
šta ima novo.

Džeremi Prat odahnu. Pritisnuo
je kvaku i iščezao u kući. U malom
holu on se ukoči kao da je očeki-
vao da će ugledati Buča i Kida sa
naperenim revolverima. Zatim je
glasno prekoreo sebe zbog kuka-
vičluka. Ipak, na prstima se došu-
njao do zavesе iza koje su se nala-
zila vrata.

Debela Neli se uplašeno trže
kada ugleda muža.

– Šta je? Što si tako bled? – pro-
mucala je, spazivši muževljevo iz-
duženo i napeto lice.

– Jesu li oni u sobi? – prosikta
Džeremi. – Šta sada rade?

– Pojma nemam – odvrati Neli. –
Idi proveri sam, ili pusti te ljude na
miru.

– Đavola ću ih pustiti! – zareža
Džeremi, kome se povratilo malo
samopouzdanja. – Znaš li ko su ta
dvojica? Buč Kasidi i Sandens Kid!
Pre podne su napali dva kurira i
oteli im novac za isplatu rudara ...
Eto ko su oni!

– Sto mu gromova! – nimalo žen-
ski opsova Neli. – Šta ćemo sada?

– Bio sam kod šerifa i došao ova-
mo sa jednim pomoćnikom – ob-
jasni joj suprug. – On čeka napolju.
Pogledaću šta oni tipovi rade, pa
ću da mu javim.

Prat ponovo ode u sobu broj
dva. Ogledalo na zidu je od ranije
bilo skinuto i on priljubi oko uz si-
ćušnu rupicu. Nekoliko trenutaka
je Prat kao izviđač sa dogledom
podešavao oko, a onda se ukoči od
iznenađenja.

U susednoj sobi nije bilo nikoga.
Prat je malo osluškivao ne bi li do
njega doprli glasovi mladih odmet-
nika, ali uzalud. Na krevetu su leža-
le prazne torbe, iz kojih su Buč i
Kid već izvadili opljačkani novac.

Preneražen, Džeremi Prat se od-
mače od zida. Još uvek nije mogao
da poveruje da je soba prazna. Kao
oparen, on izlete u hodnik i stvori
se u Nelinom stanu.

– Nisu tamo – skoro je zavapio. –
Kažeš da nisu izašli. Govori gde su!
Neli ga odlučno odgurnu sa vra-

ta i stvori se u hodniku. Iako debela, ona se začas stvori pred sobom mladih odmetnika. Oprezno je pokucala. Pošto niko nije odgovarao, ona otvori vrata. Samo je bacila pogled unutra i odmah se okrenula. Odmahnula je mužu glavom i ovaj izlete u dvorište.

Uleteo je u štalu. I ova je bila prazna. Razrogačenih očiju, on prolete kroz kuću i obrete se na ulici. Iz žbuna izlete Talbot, koji je držao kolt u ruci.

– Nestali su! – viknu Prat. – Soba je prazna!

Pred očima nesuđenog dobitnika nagrada kao da proleteše vrećice sa zlatnim dolarima i odlepršale nekud u plavo nebo. Međutim, Talbotu kao da laknu. Nije izgledao nimalo razočaran zbog propuštenog susreta sa čuvenim odmetnicima. Polako je vratio kolt u futrolu i taman zaustio da nešto kaže, kada na kraju ulice odjeknu topot konjskih kopita. Dugačka kolona jahača zavi iza ugla, pa jurnu kaansionu gospođe Simpson.

– To je šerif sa pinkertonovcima! – povika Talbot. – Našli su moju poruku!

On stade nasred prašnjave ulice i počeo da maše rukama. Potera se već zaustavljala. Kortni je želeo da se nečujno primakne i opkoli kuću, ali, kada vide Talbota, potera konja do njega.

– Šta se dogodilo? – viknuo je šerifovom pomoćniku. – Lažna uzbuna, a?

– Ovaj me je čovek doveo ovamo – reče pomoćnik, pokazavši rukom na pokislog Prata. – Sada kaže da Kasidija i Sandensa nema u sobi.

– Kažem vam da su bili baš oni! – pobuni se Prat.

Kortni skoči sa sedla i, praćen ostalima, utrča u pansion. Prat viknu za njima:

– Soba broj tri!

Minut-dva posle toga, na vratima se opet pojavi Kortni. U rukama je držao prazne kurirske torbe. Klimnuo je glavom i polako saopštio:

– Ipak su to bili oni!

GLAVA PETA

Jedva nekoliko stotina metara daleko od pansiona gospođe Neli Simpson, Buč i Kid su se nalazili u jednoj prodavnici odeće. Baš su odabrali šešire, platili ih i pošli prema izlazu praćeni trgovcem. Odmetnici su hteli da kupe i druga odela, ali, pošto su im kaputi bili nabijeni novčanicama, nisu se usuđivali da ih poskidaju.

Kid, koji je prvi stigao do vrata i već pružio ruku da ih otvori, odjednom se trže. Uzmakao je jedan korak i skoro naleteo na Buča. Osetivši da nešto nije u redu, Buč se zaustavi, a Kid mu pokaza glavom prema ulici.

S druge strane išao je pravo prema radnji jedan službenik opljačkane kompanije, isti onaj koji je iz

svog deringera pucao za odmetnicima. Ne oklevajući ni trenutka, Buč se okrete trgovcu, koji je već počeo da shvata kako su mu kupci uznemireni, pa mu reče:

– Pa, mogli bismo da pogledamo i neka odela. Šta veliš, Hari?

Kid brzo klimnu glavom i trgovčevo lice se razvuče u osmeh. On je već zaboravio na svoje nejasne sumnje i požurio do šipke sa nizom okačenih kaputa. Buč i Kid se namestiše tako da su se kaputi našli između njih i ulaznih vrata. Pognutih glava, napraviše se kao da proveravaju kvalitet odeće.

Zvono iznad ulaznih vrata je odjeknulo. Kada je Buč malo podigao glavu, ugledao je onog činovnika kako ulazi unutra. Trgovac se okrete i reče:

– O, zdravo, Tede. Već smo mislili da nećeš doći kući ni na večeru.

– Baš sam to došao da vam javim – odgovori činovnik, čije je lice delovalo umorno. – Moraću sa kuririma da odem u Kolorado Springs po novac za plate rudara. Vraćamo se ujutru jer se ljudi bune. Jedva smo našli toliko para da im damo male akontacije kako im ne bi propao subotnji izlazak u grad. Pozdravi mi Lizu.

Trgovac sleže ramenima i ponovo se okrete svojim kupcima. Činovnik zalupi vrata za sobom i zvonjava se opet razleže po radnji.

– To je moj zet Ted Riči – ponosito izjavi trgovac. – Danas umalo nije uspeo da spreči pljačku novca

rudarske kompanije u kojoj radi. On je pucao za razbojnicima. Sigurno ste već čuli za to.

– Nešto malo u restoranu – progundā Kid. – Tek smo danas posle podne stigli u Kanjon Siti, prijatelju.

Buč je gledao za činovnikom. Ted Riči je već sišao sa trotoara, a onda zastao i pogledao odmetničke konje koji su bili vezani ispred radnje. Izraz činovnikovog lica se odjednom promeni. Buč se sledi. Prepoznao je naše konje, prolete mu kroz glavu. Laktom je gurnuo Kida baš kada je Ted Riči ustrčao na trotoar. Vrata se sa treskom otvoriše i činovnik kao oluja upade u radnju.

– Džime, jesu li neki ljudi dolazili? – povikao je u polumraku trgovine, trepćući očima zbog naglog prelaza sa bleštavog sunca.

Reči mu nisu sletele sa usana, jer se začu zlokobno škocanje revolvera. Sandens Kid iskoči iza obešenih kaputa i cev njegovog kolta uperi se u činovnika.

– Priđi ovamo, prijatelju! – pozva ga revolveraš. – Ništa se ne boj!

Skoro istovremeno, trgovac oseti kako mu se nešto tvrdo prislanja o leđa i Bučov mirni glas prošapta mu na uvo:

– Samo bez panike, stari, i sve će biti dobro.

Kid hitro priđe zapanjenom Ričiju i veštim pokretom mu izvuče deringer iz unutrašnjeg džepa kaputa, a onda nogom zalupi ulazna

vrata. Zatim je gurnuo činovnika do njegovog isto tako zanemelog tasta.

– Pa, vi ste nas danas . . . – najzad promuća Ted Riči.

Buzč klimnu glavom i odvрати:

– Zato će biti bolje da vas neko vreme stavimo izvan opticaaja, mister Riči. – On se obrati trgovcu: – imate li u radnji neki konopac?

Trgovac uplašeno potvrdi i samo nekoliko minuta kasnije, on i zet ležali su upetljani kao kobasice i vezanih usta u magacinu iza radnje.

Buč izvadi ključ iz brave na ulaznim vratima i, pošto su izašli na ulicu, zaključa ih sa spoljne strane i ključ baci daleko u uličnu prašinu.

– Dakle, ako se slažeš, krajnje je vreme da se gubimo iz ovog prokletog grada, Kide – zajedljivo je dobacio revolverašu.

Bacili su se u sedla i pošli niz ulicu. U jednom trenutku Kid reče:

– Hoćemo li pravo na zapad ili zaobilazno prema jugu, a?

– Pravo na zapad – odvрати Buč. – Sada više nema smisla da se krijemo. Nadam se da će potere pomisliti isto što i ti i tražiće nas na jugu.

– Onda moramo preko železničke pruge – promrmlja revolveraš i skrete na prvom uličnom uglu. – Preći ćemo šine iza istočnih obora, malo dalje od stanice.

Nisu žurili kako ne bi na sebe skrenuli pažnju, jer su ulice sa pri-

bližavanjem večeri počinjale da se pune prolaznicima. Dvojica prijatelja nisu ni sanjali kakva je uzbuena podignuta u gradu zbog njih i da su samo pukim slučajem ili zahvaljujući nekoj srećnoj zvezdi izbegli najveće opasnosti.

Uskoro izbiše do još neizgrađenog prostora blizu železničke stanice u Kanjon Sitiju, gde su se nalazili drveni magacini, razne šupe, a malo dalje i veliki, sada još prazni, obori za utovar stoke. Prilično velika stanična zgrada uzdizala se stotinak metara dalje i oko nje je vladala velika gužva. Ekspres iz Denvera je trebalo da stigne svaki čas.

Odmetnici prođoše između nekih dugačkih šupa, ostavljajući obore i korale sa svoje leve strane. Pred njima, sasvim blizu, pružao se železnički nasip, oko koga je bio izdžikljao visoki korov. Zaklonjeni od radoznalih pogleda šupama, Buč i Kid zastadoše za trenutak pre prelaska pruge. Pisak lokomotive ih trže.

– To, izgleda, stiže neki voz – zabrinuto reče Buč. – Biće bolje da sačekamo da voz uđe u stanicu i da onda pređemo prugu. U opštoj gužvi niko nas neće primetiti.

Kid klimnu glavom i oni priteraše konje do ugla dugačkog magacina, tako da ih je od pruge razdvajalo samo desetak metara. Nisu silazili sa konja, spremni da svakog trena prejašu prugu i dočepaju se šumom obraslih obala reke Sagua-

če, koja je proticala nekih pola milje daleko od pruge i na ovom mestu skoro paralelno s njom.

Sada se već mogla čuti tutnjava ekspresa, praćena huktanjem lokomotive, a zemlja ispod nogu odmetničkih konja poče da podrhtava, zbog čega se životinje uznemiriše. Buč potapša svog riđana po vratu, a Kid besno trže uzde mrkavu.

– Kakvi su ovo konji kada se plaše običnog voza? – prezrivo je rekao.

Buč se samo osmehnu. Znao je da je Kid nezadovoljan što mu je propala toliko očekivana noć u postelji, a neizvesni izgledi trke po mraku i negostoljubivoj preriji nisu ga nimalo veselili.

– Nadam se da do mraka neće niko natrapati na naše zarobljenike u radnji – reče Buč. – Istina, neko bi mogao da potraži onog Ričija, jer ga sigurno čekaju da krene na put.

Kid ništa ne odgovori jer se pisak lokomotive začu u neposrednoj blizini i odmah zatim njena crna, sjajna telesina pojavi se na pruzi. Iza mašine i tendera promače poštanski vagon, a onda naiđe niz sveže obojenih putničkih kola, sa velikim natpisom na bokovima: **OVERLAND FLAJERS**.

Prozori vagona su bili načičkani putnicima, koji su sa nestrpljenjem očekivali ulazak ekspresa u stanicu Kanjon Sitija. Niko nije gledao prema dvojici jahača kod

dugačkog magacina.

Na jednom od prozora pretposlednjeg vagona stajali su sredovečan čovek sa debelom cigarom u ustima, a pored njega visoki, mišićav tip, koji je ličio na profesionalnog revolveraša. Ako ostali putnici nisu obraćali pažnju na dvojicu jahača ispod nasipa, čovek na prozoru vagona ih dobro vide i debela cigara mu umalo ne ispade iz usta. Nešto je rekao opasnom tipu pored sebe i ovaj iskrivi vrat da bi bolje video, ali vagon je već proleteo pored onog magacina i konjanici su ostali skriveni iza njega.

Još su oblak pare iz lokomotive i crna perjanica dima visili iza ekspresa i kovitlali se po praznoj pruzi, kada Buč i Kid izleteše sa konjima uz nasip, prebaciše se na drugu stranu i pođoše kasom prema šumarku pored reke Saguače. Buč se za trenutak osvrte i baci pogled ka stanici u daljini. Voz se već zaustavljao na početku dugačkog perona, gde se masa ljudi uveliko komešala.

– Dobro je – reče Kid, kome je svežina reke milovala obraze. – Uspeli smo. Za jedan sat će se smrknuti i onda mogu da nas traže koliko ih je volja.

– Zaboravio si da šerifu Leforsu mrak nije predstavljao problem – odvrati Buč. – Nosio je buktinje sa poterom i dobro su se snalazili.

– Lefors je bogzna gde – nasmeja se Kid. – A i ovdašnji šerif nas traži na drugoj strani. Sumnjam da će se

pre jutra vrtiti u grad. Moj plan je ipak bio uspешan.

U pretposljednem vagonu ekspresa, na prozoru jednog kupea, ali sada s druge strane, prema reci, pojaviše se glave čoveka sa debelom cigarom i onog visokog tipa. Bili su to niko drugi do Mak Partland, šef Pinkertonove agencije u Denveru i njegov pomoćnik Čarli Siringo, bivši revolveraš, a sada jedan od najboljih detektiva čuvenog Alana Pinkertona.

Oni su gledali za dvojicom jahača koji su žurili prema reci, a čiji je izgled maločas privukao Partlandovu pažnju kada ih je video kod magacinja pored pruge.

– Kažem ti da su mi obojica veoma poznata, Čarli – gundao je Partland i nervozno grizao cigaru.

– I meni – složi se Siringo. Iza njih putnici su se gurali prema izlazu iz vagona, pa se i pinkertonovci odlučiše da izađu.

Njih dvojica su, prema ranijoj Partlandovoj odluci, pošli u Kanjon Siti da lično učestvuju u tražanju za Bučom Kasidijem i Sandensom Kidom, jer su poslednji izveštaji nagoveštavali da će se odmetnici verovatno u tom pravcu probiti ka Jutahu i jazbini bande iz »Rupe na zidu«. Detektivi su uhvatili ekspres odmah posle razgovora sa Leforsom i telegram Toma Kortnija, koji im je javljao o pljački novca rudarske kompanije, nije ih zatekao u kancelariji. S druge strane, Mak Partland je voleo da svo-

jim naglim odlascima iznenadi potčinjene detektive pa zato nije ni obavestio Kortnija da danas stiže u Kanjon Siti.

Partland i Siringo izađoše iz stanice. U masi koja se gurala na sve strane, šef agencije iz Denvera odjednom stade. Uhvatio je Siringa za ruku i uzviknuo:

– Znam ko je ono!

Čarli Siringo se okrete i htede nešto da odgovori, kada se iz pravca grada pojavi grupa konjanika. Oni u galopu stigoše do stanice i detektivi prepoznadoše Toma Kortnija i Boba Ginisa. I oni su njih videli pa skretoše konje ka njima. Još izdaleka, Kortni povika:

– Imamo vesti, šefe!

On zaustavi konja ispred gomile, koja se uplašeno povuče u stranu. Kortni je već bio na zemlji i u dva koraka stigao je do Partlanda. Veoma uzbuđen, on reče znatno tiše:

– Buč Kasidi i Sandens Kid su u gradu. Maločas smo ...

– Bili su u gradu, Tome – preseče ga Partland. On pokaza prema šumovitim obalama reke. – Maločas su Kasidi i Sandens prešli reku. Ja i Čarli smo ih videli iz voza.

Na ove reči Čarli Siringo pritrča Kortnijevom konju, baci se u sedlo i viknu iznenađenom šerifu Klajstu i ostalim članovima potere:

– Za mnom!

I detektiv je već galopirao ka oborima niže stanice. Potera je oklevala samo jedan trenutak i odmah je poletela za Siringom. Mak Part-

land je gledao za njima sve dok se nisu prebacili preko nasipa željezničke pruge. Onda se okrete Kortniju i reče:

– Prosto sam osećao da su te dve hulje ovde. Dakle, šta se dogodilo?

Kortni uzdahnu. Poveo je šefa dalje od radoznale gomile i kada su stigli do zgrade stanice, on reče:

– Primetio sam ih kada su poštanskim kolima stigli u Kanjon Siti. Onda ih je Ginis pratio do jednog restorana. Odmah smo organizovali poturu i pošli da ih uhvatimo u tom restoranu.

– Pa što niste?

– Preduhitрили su nas. Dok smo stigli u uličicu sa restoranom, oni su uspeli da opljačkaju dvanaest hiljada dolara...

– Šta? – dreknu Parland. – Vi ih gonite, a oni uz put vrše pljačke!

– Preko puta restorana je kancelarija kompanije »Silvermajn«. Kuriri sa novcem za isplatu rudara su stigli tamo kada su ona dvojica isпали napolje, oborili ih udarcima revolvera, oteli pare i nestali. Stigli smo kasno.

– Zar ih niste gonili?

– Kako da ne! – uzviknu Kortni. – Na žalost, bili smo bez konja. Ali smo već pola sata kasnije, sa šerifom i njegovim pomoćnicima, krenuli za njima...

– Krenuli ste tek za pola sata! Nije čudo što su vam umakli. Ali, otkuda razbojnici ponovo u gradu?

– Kasidi i Sandens nisu ni napus-

tili grad – objasni Kortni. – Odmah su se vratili nazad i lepo se smestili u jednom pansionu, tu, blizu stanice. I dok smo se mi znojili po preriji, oni su se odmarali u hladovini.

– I kako ste ih otkrili? – upita Partland, koji još nije mogao dovoljno da se načudi drskosti dvojice odmetnika.

– Slučajno. Muž vlasnice pansiona je posumnjao u njih. Kada je čuo da su dva razbojnika opljačkala novac u gradu, shvatio je da su kod njega Buč Kasidi i Sandens Kid. Obavestio je šerifovog pomoćnika i oni su otišli da motre na njih dok se mi ne vratimo. Međutim, zatekli su prazno gnezdo. Ptice su odmaglile. Srećom, shvatili smo da oni nisu ni pobjegli iz grada i vratili smo. Ali, zakasnili smo.

– Prosto je neverovatno kako su vam bežali u poslednjem trenutku.

– Da. Evo i sada. Pošli smo do stanice da pošaljemo telegram, a naišli na vas. Vi ste ih, opet, videli kako beže preko pruge.

– Nadam se da im sada neće umaći – promrmlja Partland. – Inače ću morati da podnesem ostavku Alanu Pinkertonu. Nabavi nam konje, Tome. Hoću da budem prisutan kada budu uhvaćeni. Čekate me ovde.

Kortni otrča prema obližnjoj štali, gde su putnici sa voza u svako doba mogli da iznajme konje, a Partland požuri do telegrafa na stanici. Dok se Kortni vratio sa konjima, žice telegrafa već su brujale

od poruka koje su letele na sve strane. Glavni smisao tih poruka bio je: uhvatiti Buča kasidija i sandensa Kida žive ili mrtve.

Dvojica prijatelja stigoše do plitkih voda reke Saguače i poteraše konje preko matice. Izbili su na drugu obalu i, pošto su se probili kroz nisko žbunje i vrbak, dospeše do čistine koja se pružala miljama daleko u pravcu zapada. Blago ustalasana prerija prosto je mamila svojom širinom i njihovi odmorni konji pređoše u galop. Suton se polako spuštao i sve dobi neku plavičastosivu koprenu, dok je rumenilo sunca samo bojilo čitav horizont. Njegov odblesak učinio je da lica begunaca izgledaju kao krvava.

Minuti su prolazili i njihovi napregnuti živci polako su se opuštali, zajedno sa ravnomernim klačenjem u sedlu koje ih je umirivalo. U jednom trenutku Buč se iz navike okrete da bi pogledao ima li nešto nazad. U stvari, on je to uvek činio kada bi napuštao neki grad kako bi poneo u sećanju njegovu poslednju sliku, pogotovu ako tamo više nije nameravao da se vrati.

Njegova besna psovka natera Kida da se hitro okrene. I revolveraš poče da kune. Prizor zaista nije bio lep za odmetničke oči. Iz pravca Kanjon Sitija, gde se najbolje videla zgrada železničke stanice, jurila je kolona jahača. Skoro istovremeno, do odmetnika stiže i tut-

njava konjskih kopita.

– Šta ovo znači! – uzviknu Kid. – Kako su se već stvorili za nama?

– To ćemo posle da raspravimo – odvrati Buč. – Sada je najbolje da ostavimo što veći deo prerije između nas i njih.

Odmetnici zariše mamuze u bokove svojih konja i iznenađene životinje prvo bolno zarzaše, a onda kretoše u dugačkim skokovima.

GLAVA ŠESTA

Ako je Čarli Siringo bio ponet žarkom željom da već jednom uhvati odmetnike koji su bili trn u telu čuvene Pinkertonove agencije, onda su realne mogućnosti bile suprotne od tih želja. Istina, on je izmakao daleko od ostalog dela potere. Dok su oni tek prelazili železnički nasip, detektiv je već stizao do vrbaka na obali reke.

Kada su ga Kid i Buč primetili, Siringo je galopirao kojih dve do tri stotine metara ispred gonilaca. Ali, odmetnički konji su bili daleko odmorniji od onih koji su nosili pinkertonovce i pomoćnike šerifa Klajsta. Čim su riđan i mrkov osetili oštrice mamuza, jurnuli su, tako da se rastojanje između Siringa i dvojice drugova odmah počelo da povećava.

Paralelno sa ovom jurnjavom, glavnina potere je sve više zaostajala, tako da se trojka, koju su sačinjavali Buč, Kid i Čarli Siringo sve više odvajala i uskoro je nestala sa

vidika, jer se talasasta prerija polako uzdizala i ometala bolji vidik goniocima.

Begunci su se svaki čas osvrтали. U jednom trenutku Kid viknu:

– Stani!

Buč mahinalno priteže uzde svom riđanu i ovaj poče da uzporava. Pogledao je svog druga i video kako ovaj pruža ruku prema njemu.

– Šta hoćeš? – iznenađeno je upitao.

– Dodaj mi tvoju vinčesterku – odlučno zatraži Kid.

Buč istrže pušku iz futrole na svom sedlu i predade oružje drugu. Ovaj je zgrabi i onda potera konja ka jednom uzvišenju, koje se još uvek jasno ocrtavalo u sumraku. Čim je stigao do uzvišenja, Kid skoči sa mrkova i smesta leže na zemlju. Buč se zaustavi desetak metara pozadi. I on je sjahao, ali je sada zbunjeno stajao ne shvatajući šta njegov prijatelj smeri.

Kid podiže vinčesterku i pažljivo nanišani. Buč pogleda u pravcu gde je revolveraš nišanio. Prvo je čuo topot kopita, a onda iza prvog prevoja izbi jedan od gonilaca. Šta mu je, pomisli Buč. Zar će se sada suprotstaviti čitavoj poteri?

Međutim, onaj jahač se približavao, a njegovih drugova još nije bilo na vidiku. Uskoro je rastojanje između njih i zahuktalog jahača bilo svega stotinu jardi. Buč vide da se cev Kidove puške skamenila i onda iz nje suknu plamen, praćen

reskim pucnjem.

Onaj jahač je bio poguren u sedlu i Kidov metak očigledno nije njemu bio namenjen. Zrno pogodi konja pravo u grudi i jedna životinja se prvo prope u vazduh, a zatim načini pravi salto i stropošta se u prašinu.

Ako je pucanj i došao neočekivano za gonioca, ovaj je munjevito reagovao. Još dok mu se konj propinjao, Čarli Siringo izvuče čizme iz uzengija. Kada je životinja podela kroz vazduh, on se odvoji od sedla i, nošen inercijom, odlete u stranu, pade na zemlju i, pošto se nekoliko puta prevrnuo, smesta ustade i stade na noge.

– I mislio sam da je neki profesionalac – čuo je Buč kako Kid komentariše svoj pogodak.

Odmah posle toga revolveraš se uspravi i pođe prema goniocu koji je stajao nepomičan u pustoj preriji. Sasvim daleko i veoma slabo, Buč je mogao da čuje grmljavinu konja potere. Ocenio je da su još dosta udaljeni.

Dva protivnika su sada sami stajali u sablasnom dekoru puste prerije pod poslednjim zracima umirućeg sunca. Čarli Siringo takođe krete napred. Kada ih je razdvajalo kojih tridesetak jardi, detektiv i bivši revolveraš viknu:

– Predaj se, Sandense!

Kid za časak zastade, a onda se njegove usne ispod brkova razvukoše u podrugljiv osmeh. Prepoznao je koga ima pred sobom. I od-

mah Kidov glas odjeknu prerijom:
– Zdravo, Siringo! Vidim da pošteno zarađuješ svoju najamničku platu!

– Predajte se! – ponovi detektiv, koji nije prestajao da korača napred.

– Taman posla! – odvrati plavokosi odmetnik. – Da trunem u Jumi? Nikada!

Rastojanje je sada bilo dvadesetak jardi. Siringo je unapred znao da se odmetnici neće predati, ali je iz navike uputio takav poziv. Zato je svaki njegov sledeći pokret bio pažljivo sračunat. Pretpostavljao je da je Kid uzbuđeniji od njega, da će prvi potegnuti i da će mu pri tom zalazeće sunce smetati u nišanjenju. Čim Kid promaši, on će opaliti i čuvenog odmetnika sravniti sa zemljom.

Ovo nisu bile prazne kombinacije. Čarli Siringo je imao na drškama svojih koltova već petnaest recki, a svaka od njih predstavljala je jedan život. Prvih deset Čarli je urezao za vreme svoje revolveraške karijere, dok je preostalih pet stekao za vreme službovanja kod Pinkertona.

Nejasno je video uspravljenu priliku Buča Kasidija, ali na drugog odmetnika nije obraćao pažnju, uveren da se ovaj neće umešati do završetka borbe. Uostalom, zar nije Buča Kasidija bio glas da do sada još nikoga nije ubio?

Petnaest jardi. Iako je svetlo bilo slabo, Čarli Siringo vide kako se

mišići na Kidovom licu trzaju. Nervozan je, pomisli detektiv. To je dobro. Na žalost, on je malo poznao Sandensa Kida. Plavokosi revolveraš je bio najopasniji kada bi se razljutio, a sada je baš to bio slučaj.

Onda Kidova ruka polete ka futroli sa koltom. U isti mah Čarli Siringo se baci u stranu, želeći da omete Kidovo gađanje. Uzalud. Plavokosi odmetnik kao da je predvideo tako nešto. Dok je Siringo još lebdeo u vazduhu, Kidova ruka se samo malo pomeri u istom pravcu i njegov prvi metak pogodi detektiva u grudi. Ovaj nije stigao da dodirne zemlju, a još dva zrna prorešetaše mu grudi.

Trostruko pogođen, detektiv se sruči na tle. U njegovoj već mlitavoj ruci kolt je bespomoćno bio upravljen nekud u večernje nebo.

Kid nije prestajao da puca sve dok oroz njegovog kolta ne škljocnu uprazno. Revolveraš je i dalje sumanito povlačio okidač sve dok ga Buč ne zgrabi s leđa i pribi mu ruke uz telo.

Glavnina potere je čula žestoku pucnjavu iz prerije. Bob Ginis i šerif Klajst, koji su jahali na čelu, samo se zgledaše. Onda detektiv uvereno reče:

– To ih je Čarli stigao! Požurimo. Sigurno se bori sa njima.

Umorni konji malo živnuše i potera odjuri u pravcu odakle su se čuli hici. Odjednom je zavládala tišina. Večernji povetarac nekako

sablasno pirnu i okorela srca čuvara zakona nehotice pretrnuše.

Nekoliko minuta kasnije, oni ugledaše konja na zemlji. Desetak metara dalje crnela se neka masa. Drugo se ništa nije videlo. Onda Bob Ginis ču topot kopita u daljini. Mrak je već pokrivao preriju, a na zapadnom horizontu samo je purpurno nebo označavalo kapitulaciju sunca pred carstvom noći.

Detektiv projuri pored ubijenog konja i u magnovenju prepoznade vranca na kome je čitavog dana pored njega jahao Tom Kortni. I pre nego što je sebi priznao katastrofu, Ginisovo izvežbano uho je registrovalo da onaj topot kopita potiče od dva konja. Znači, odmetnici su umakli, sevnu mu kroz glavu.

Njegov ždrebac se sam zaustavi nekoliko metara od one crne mase na zemlji. Detektiv skliznu sa sedla. Načinio je nekoliko koraka i stao pred lešom svoga druga. Siringo je ležao potrbuške, ali su se na njegovim leđima videle krvave mrlje, tamo gde su Kidovi meci probili telo bivšeg revolveraša.

Klajst i ostali dogrmeše na poprište. Zatekli su Ginisa kako kleči pored ubijenog druga i gleda nekud u daljinu. Šerif skoči na zemlju.

– Je li mrtav? – nepotrebno je upitao, ne znajući šta drugo da kaže.

Ginis mu ništa ne odgovori. Šerif pogleda prema ljudima koji su sada stajali u krug oko ubijenog

detektiva. Čulo se samo dahtanje konja, koji su iz inercije grebli prednjim nogama po tvrdoj zemlji.

– Hoćemo li za njima? – ponovo se javi Klajst.

Detektiv polako ustade. Ukočenim koracima prišao je svom konju i popeo se u sedlo. Misleći da će se potera nastaviti, Klajst takođe požuri u sedlo. Odjednom, Ginis umorno reče:

– Sada je već kasno. Noć se spustila, a naši konji su umorni.

– Onda se vraćamo? – upita šerif. Iako je već toliko puta pogledao smrti u oči, on je pozeleo da se vrati u svoju toplu i sigurnu kancelariju.

– Povedite ljude kućama – odvratila Bob Ginis. – Ja ću ovde sačekati Partlanda i Kortnija. Ako vam nije teško, ponesite i telo Čarlija Siringa. Neka se sutra pristojno sahrani na vašem groblju.

– Zar vi nećete s nama?

– Ne znam. Videću šta će šef odlučiti.

Šerif dade znak svojim ljudima. Dvojica pomoćnika sjahaše i podigoše Siringovo mlitavo telo. Prebacili su ga preko sedla i onda se prvi pomoćnik pope na životinju, pažljivo pridržavajući ubijenog.

Klajst je već bio u sedlu. On samo podiže ruku i polovina potere okrenu konje, pa polako pođe natrag u Kanjon Siti. Uksoro su nestali iza prvih uzvišenja. Još malo su se čuli njihovi konji i onda se sve utišalo.

Pinkertonovci tek sada svi sjahaše. Stali su malo podalje od Siringovog mrtvog konja i onda kao po komandi posedaše na zemlju. Ličili su na pripadnike nekog izgubljenog plemena koje je zadesila katastrofa i sada se pitaju šta im donosi budućnost.

Prvi se povratio Bob Ginis. On reče:

– Siringo je bio naš najbolji revolveraš.

– Misliš da ga je taj Sandens Kid ubio? – javi se jedan od detektiva.

– On – klimnu glavom Ginis. – Buč Kasidi izbegava dyoboje i svakako je nespretniji.

– Kuda li su se uputili? – začu se novo pitanje.

– Sigurno u svoju jazbinu – odgovori mu detektiv koji je prvi pitao Ginisa. – Do sada još niko nije uspeo da prodre u »Rupu na zidu«. Jednom su tamo slali i vojsku, ali su se hulje na vreme povukle, tako da je armija zatekla samo popaljene kolibe.

– Pratiću ih na kraj sveta! – odlučno izjavi Bob Ginis. – Da Siringo nije stradao, možda bih štošta progledao kroz prste. Ovakvo... Čarli mi je jednom spasao život. Osvetiću ga, tako mi svega!

Razgovor prestade. Pola časa kasnije, kada su čuli približavanje konja iz pravca Kanjon Sitija, detektivi se prenuše.

Iz mraka izroniše dva jahača i zatim se ču Partlandov hrapavi glas:

– Momci, jeste li tu?

Detektivi mu odgovoriše uglas i nekoliko trenutaka kasnije, Kortni i Partland stigoše do njih. Šef agencije u Denveru siđe s konja. Bacio je pogled na ubijenog Siringovog konja i rekao:

– Ako ste se odmorili, idemo dalje.

– Kuda? – upita Ginis.

– Ujutru moramo biti u Ganisonu – odgovori Partland. – Tamo ćemo uzeti odmorne konje i nastaviti za Deltu i Grand Džankšn.

– Zar se vraćamo u Denver? – uzbuđeno upita jedan detektiv. – Mislio sam...

– Idemo prema granici – objasni šef. – Pokušaćemo da pre njih stignemo u blizinu »Rupe u zidu«. Ako se pojave tamo, moraju nam pasti u ruke.

– Nisam baš toliko siguran da će oni pobeći pravo tamo – promrmlja Ginis, koga je bolelo što Partland ni jednom rečju nije pomenio Čarlija Siringa.

– Iza nas su svi alarmirani – odvratila mu šef detektiva. – Ako pokušaju da se vrate, moraće da nalete ne samo na lokalne šerife nego i na vojsku. Guverner Kolorada mi je lično poslao telegram i ponudio pomoć.

– Da li je to sve dovoljno? – i dalje je sumnjao Ginis. – Ranije smo ih već imali u šakama, ali su uvek skliznuli kroz naše prste.

– Alan Pinkerton je raspisao nagradu od deset hiljad dolara u ime naše agencije. To verovatno nešto

znači. Kada se tome dodaju i ostale ucene, Sandens Kid i Buč Kasidi biće najtraženiji ljudi poslednje decenije.

Rekavši ovo, Partland ode do svog konja i baci se u sedlo. Pošao je napred, a da se nije ni osvrnuo. Kortni, koji je dotle ćutao, samo mahnu glavom prema konjima. Malo zatim, kolona detektiva pođe u pravcu severozapada, gde se, nekud u daljini, nalazio Ganison.

Pošto je naterao druga da se popne na konja, Buč ošinu Kidovu životinju i mrkov otkasa ispred njega. Revolveraš se pognute glave klatio u sedlu.

Nekoliko milja su nemo jahali i Buč je s vremena na vreme bacao poglede ka zvezdanom nebu da odredi pravac kretanja. Mnogo kasnije, mladi odmetnik se zaustavi da bi konjima pružio predah. Kid se tek sada prenu i rasejano pogleda oko sebe. Zatim mu se oči zaustaviše na zvezdama.

– Hej! – uzviknu plavokosi revolveraš. – Kuda to idemo? Rekao bih na istok.

– Tačno – potvrdi Buč.

– Pa, onda se mi vraćamo! Nećeš valjda ponovo u Kanjon Siti?

– Neću – kratko reče njegov drug. – Ima i boljih mesta od toga.

– Na primer?

– Longvil. Ili si možda zaboravio da tako nešto uopšte postoji? – zajedljivo reče Buč.

Kid se trže. Zaneseno je pogledao ka dalekom istočnom hori-

zontu i samo je promrmrljao:

– Eta Plejs.

– Dobro si se setio naše male učiteljice. Nama je put na zapad sigurno presečen. Više ne bismo mogli nigde da svratimo, a da nas ne primete.

– A kako ćemo stići u Longvil? – upita Kid. – I na toj strani nas čeka ju potere i telegrafska upozorenja.

– Ići ćemo polako – objasni Buč. – Kretaćemo se uglavnom noću i izbegavaćemo sva naselja. Bar taj kraj dobor poznajemo.

– I sve vreme ćemo spavati u preriji? – uzviknu Kid. – Zaboravio si da nemamo ni ćebadi niti...

– Maločas si pokazao da si dobar strelac – značajno reče Buč i revolveraš razumeđe njegovu žaoku. – Zato preuzmi na sebe brigu o ishrani. Po preriji ima dosta kunića i divljih ptica. Od kada prisustvujem tvojim dvobojima, počinjem i da gubim apetit.

Kid umuče. Kao izgrđeni mališan, pokunjeno je jahao pored druga. Ipak, nije mogao da obuzda radosno kucanje srca pri pomisli da će u Longvilu ponovo sresti Etu Plejs.

GLAVA SEDMA

Prvi put u svojoj odmetničkoj karijeri Buč Kasidi i Kid osećali su se kao progonjene zveri. Jahali su samo noću i to prilično sporo, a od izlaska sunca do noći krili su se u raznim jarugma, šumarcima ili u

prerijskom žbunju. Slabo su se hranili, a često su bili i žedni. Društvo su im pravile zvečarke, a uspavanke im pevali šakali i divlji prerijski psi.

Jednom je Kidu pošlo za rukom da ubije neko podivljalo goveče koje se lakomisleno zadržalo na pojilu. Revolveraš je u mraku prvo pomislio da je u pitanju jelen i kada se, posle dugog puženja, primakao životinji, umalo je nije promašio jer mu je ruka zadrhtala. Čim je plen pao na zemlju, Kid je pobedonosno kriknuo i pozvao druga da uživa u njegovoj lovačkoj veštini.

Buč umalo nije dobio gušenje od silnog smeha kada su umesto jelena otkrili staro, mršavo goveče, pobeglo ko zna kada sa nečijeg ranča. Ipak, to je bilo prvo meso, ma koliko žilavo, koje su prijatelji pojeli u toku nedelju dana. Odrali su goveče svojim džepnim noževima, odсекli nekoliko kilograma najbolje krtine i zatim se povukli u jednu obližnju jarugu, gde su zapalili vatru. Kada je prijatni miris pečenja počeo da se širi, odmetnici ne izdržeše već počеше da seku još polukrvave komade i da ih halapljivo jedu.

Te noći nisu putovali, a ni sledeće. Ostali su u skrovištu i prepustili se kulinarskim orgijama sve dok nije nestao i poslednji komad mesa. Odmorni i puni snage, oni odlučiše da nadoknade izgubljeno vreme jašući prvi put i po danu.

Umalo to nisu skupo platili?

Nisu prevalili ni nekoliko milja kada u daljini ugledaše grupu jahača. Konjanici su se kretali u suprotnom pravcu od njihovog, ali je neko od njih, verovatno, spazio Buča i Kida, jer je kolona naglo skrenula i pojurila ka njima.

– Možda ne gone nas? – reče Kid videvši da njegov prijatelj već počinje da mamuza svog konja.

– Ne zanimaju me nikakve pretpostavke – odvrati Buč. – Kreći za mnom!

Poučen ranijim iskustvima, Kid se nije mnogo nećkao i njih dvojica su uskoro galopirali velikom brzinom, što dalje od onih sumnjivih jahača.

Ali, pola časa kasnije, grupa konjanika još uvek ih je pratila, sa očiglednom namerom da im se što više približi.

– Šta misliš, zašto su ovoliko uporni? – upita Kid sipajući psovke.

– Možda se osećaju usamljeni u preriji i hoće da nas upoznaju – odvrati Buč.

Srećom po begunce, njihovi konji su, posle dvodnevnog odmora, bili orni za trku i nisu smanjivali brzinu. Jedan čas kasnije, kada se prijatelji zaustaviše da pruže predah sebi i životinjama, nigde na horizontu nisu mogli da vide neugodne pratioce.

– Uh! – jeknu Kid i obrisao marom oznojeno lice. Već se bio odvikao od jahanja po suncu i ova

trka ga je dobro zagrejala. – Ipak, je lepše putovati po hladovini.

Buč je ćutao i osmatrao predeo. Onda je, po položaju sunca na nebu, ocenio da su se prilično udaljili od svog pravca, što je značilo nove milje nepotrebnog jahanja. Bez reči je poterao konja ponovo u pravcu istoka. Oko podneva naiđoše na jednu kamenitu visoravan. To je, u stvari, bilo polje okamenjene lave, koja se ovde izlila u davna geološka vremena i, mada su kiše i sunce učinili svoje, tle je i dalje ostalo tvrdo, tako da kopita njihovih konja, osim lakih ogrebotina, nisu ostavljala nikakve tragove.

Mnogo milja su begunci prešli po bazaltnoj ploči i osećali su se grozno. Kid je neprekidno stenjao i gundao. No, njegov drug je bio neumoljiv i nije dozvoljavao nikakav predah. Tek kada je rano popodne uveliko prošlo, Buč skrenu sa negostoljubivog tla i oni se ponovo naiđoše u preriji. I pored retkih kaktusa i kržljavih žbunova, imali su utisak da se kreću po zelenom raju, toliko je polje lave bilo negostoljubivo.

– Mora da je onako u paklu – u jednom trenutku primeti Kid. – Peku te i odzgo i odozdo. Mislim da smo sada okajali dosta grehova, pa bi oni na nebu mogli to da nam uzmu u obzir. Šta ti o tome misliš?

– Imaćeš ti još mnogo da se kuvaš u paklu – odvрати Buč. – Trudiću se da to odložim što je moguće

više.

Pred večer su naišli na malu oazu u negostoljubivoj preriji i dugo se hladili na sićušnom izvoru, koji je nekom igrom prirode izbijao iz peščanog tla, da bi se posle nekoliko metara njegove slabe vode ponovo gubile u istom tom pesku. Ipak, uporne biljke su vremenom uspele da prežive, pa i da se prošire, obrazujući zeleni pojas oko izvora. Na sve strane su se mogli videti tragovi životinja koje su ovde dolazile da ugagse žed.

Buč pogleda tragove i reče:

– Ovo je sigurno jedina voda u prečniku od dvadeset milja. Možda zbog toga i ne bismo smeli dugo da se zadržavamo. Pre ili kasnije, neko će sigurno naići.

– Baš me briga – odvрати Kid, koji je stalno zaranjao glavu u malo udubljenje puno vode. – Tek kada povratim sve što sam izgubio znojeći se na onom kamenu, razmisliću o odlasku iz ovog raja.

– Malopre si opisivao pakao, a sada već pričaš o raju – pakosno primeti Buč. – Nisam znao da si tako religiozan, Kide. Još koji dan u ovoj pustinji i počćeš da propovedaš.

I pored Kidovog gundanja, jedan čas kasnije oni su produžili put. Tek kada je večer pokrilo zemlju svojim baršunastim plaštom, zaustavili su se da se odmore.

– Otkud znaš da nismo zalutali? – reče Kid, koji je ležao na pesku u zaklonu jedne stene. – Možemo

tako i da promašimo Longvil.

Buč pogleda u zvezde koje su blistale na nebu i onda odgovori:

– Ne plaši se. Još nismo naišli na železničku prugu koja vodi iz Denvera za Pueblo. Onda ćemo se držati nje i pravo ćemo natrapati na Longvil.

– A možda i na poteru. Zaboravio si da oko pruge ima najviše pinkertonovaca i šerifa.

– Mene jedino brinu jahači na koje smo danas naišli – promrmlja Buč. – Ako su nas tražili, onda je alarmirana čitava država Kolorado. Jedina nam je nada da će pomisliti kako žarko želimo da se dokopamo Jutaha i skrovišta bande.

– Nadajmo se – kiselo promrmlja Kid.

Još su malo razgovarali i onda neosetno obojica utonuše u san. Kada su se trgli, sunce im je sijalo pravo u lice. Mučila ih je i žeđ, tako da su zažalili za onim divnim izvorom. Ridan i mrkov su nervozno trupkali nogama, pokazujući tako svoje nezadovoljstvo.

– Krećemo li, ili da sačekamo noć? – upita Kid kroz zevanje. – Ovde nemamo nikakvog zaklona od sunca.

– Ne znam – nesigurno odvrati Buč. – Ako opet sretnemo one tipove...

Njihova dilema bila je ubrzo rešena. Buč je još razgledao horizont na zapadnoj strani, kada Kid tiho zviznu i pokaza rukom u pravcu juga. Buč pogleda tamo.

Kao sićušne tačkice, niz konjanika se polako kretao ka severu. Odmetnici brzo oceniše da će se oni uskoro naći sasvim blizu njihovog logora. Ako sada pojašu konje, verovatno će ih primetiti, jer u prostranoj ravnici čovek na konju štrči kao planina. Zato su se povukli iza one stene, a konje privezali za neko korenje.

Napregnuto su pratili približavanje konjanika. Pola časa kasnije, ovi se nađoše u istoj visini sa skrivenim odmetnicima, ali još uvek više od milje desno od njih.

– Primetiće naše tragove ako su krenuli ka onom izvoru – promrmlja Buč. – Ipak je trebalo da odmaglimo.

Kid ga samo pogleda.

Izbrojali su šestoricu jahača. Čak i sa ove daljine, mogli su da zapaze da su im konji umorni i da se jedva kreću, glava pognutih do same zemlje. Onda čovek na čelu kolone odjednom zastade.

– Video je tragove – reče Buč.

Konjanici se okupiše i počеше da diskutuju mašući rukama. Neki su pokazivali prema tragovima koji su vodili pravo ka steni, a drugi u pravcu gde se nalazio onaj izvor. Izgleda da je žeđ prevagnula jer se jahači uputiše tamo odakle su juče Buč i Kid stigli. Kolona ubrzo nestade na vidiku.

– Dobro je – odahnu Kid. – Zašto li nisu krenuli ovamo?

– Prvo, što su žedni i umorni, a, drugo, naši tragovi su načinjeni još

juće. Neko među njima sigurno ume da čita tragove i zaključio je da smo tuda odavno prošli i da imamo čitavu noć prednosti.

– Onda smo spaseni – obradova se revolveraš.

– Još nismo. Kada utole žeđ i odmore konje, krenuće ovamo. Zato, ne gubimo vreme.

Osedlali su riđana i mrkova, a Buč se uspuzao na onu stenu i još jednom osmotrio okolinu. Kada je skočio dole, samo je rekao:

– Vidik je čist!

Uskoro su galopirali pravo na istok.

Longvil je odavno bio utonuo u miran san kada su se Buč i Kid došunjali do školskog dvorišta, gde je u maloj kućici stanovala učiteljica Eta Plejs. Konje su smestili u maloj štali pozadi i onda se prikrili do verande. Prozori su bili mračni i Kid, koji se primakao otvorenom prozoru, pažljivo oslušnu. Onda mu se lice ozari i on prošaputa:

– Spava. Čujem je kako diše.

– Pozovi je – odvrati Buč. – Ali, tiho.

Odjednom, zavesa na prozoru se razmače i jedna prilika u beloj spaćici iskrсну pored same Kidove glave. On pruži ruku i preseče krik koji je zalepršao u noćnom vazduhu.

– Mi smo, Eta. Kid i Buč.

U sledećem trenutku on nestade kroz prozor zajedno sa devojkom. Buč nešto progunda, a onda ga Etina ruka takođe povuče u kuću.

Malo zatim, već su sedeli u poznatoj kuhinji. Na prozorima su bile namaknute zavese, a lampa sa stola je obasjavala vesela lica troje mladih.

– Ovo je zaista iznenađenje – brzo je govorila Eta. – Nisam vas očekivala, ali potajno sam se nadala da ćete udariti na ovu stranu.

– Kako to misliš? – upita Kid.

Eta ode u sobu i vrati se odande noseći neke novine. Bio je to dnevni »Morning Post«. Prostrla je novine po stolu i uprla prstom na veliki naslov preko čitave prve strane. Odmetnici grozničavo pročitашe: »KASIDI I SANDENS OPLJAČKALI HILJADE DOLARA U KANJON SITIJU«.

Ispod je manjim slovima pisalo da su svi šerifi i njihovi pomoćnici angažovani na celoj teritoriji Kolorada kako bi se pljačkaši uhvatili. Citirane su i izjave Alana Pinkertona i njegovih ljudi, koji su se zaklinjali da se neće smiriti dok Buč i Kid ne budu s one starane brave, ili pod zemljom.

– Bogami, ovi se ne šale – promrmlja Buč. – Ovde piše da smo se verovatno uputili u skrovište bande.

– Novine su od pre tri dana – upozori ih Eta, a Buč joj ispriča o njihovim susretima sa kolonama jahača. Onda devojka dodade: – Možda će vas tražiti i ovde. Ostaćete samo dok se ne odmorite i dok potere ne malakšu.

– A onda? – pomalo razočarano

upita Kid.

– Onda ćemo otići odavde – odgovori Eta.

– Otići? – iznenadi se Buč.

Da. Mislila sam na nas troje. I ja idem s vama. To ste mi obećali. Kad se ponovo vratite, rekli ste da ćete me povesti. Sada ste se vratili...

– Ali... – pobuni se Kid. – Nas gone kao divlje zveri i...

– Čekaj – preseče ga Buč. – Devojka je u pravu. Niko neće posumnjati u ljude koji putuju sa jednom damom.

– Pogotovu kada vas ja malo preudesim – radosno se osmehnu Eta.

– A kuda bi, kao krenuli? – interesovao se Kid.

– U Denver! – odlučno izjavi devojka.

Odmetnici se samo zgledaše. Drskost ovog Etinog predloga ih je iznenadila, ali i obradovala. Ponovo ih je obuzela stara groznica avanture i opasnosti, ali sada u novom društvu i sa novim mogućnostima da se poigraju sa čuvarima zakona.

Tri ruke se spojiše iznad stola. Ljubav i prijateljstvo bili su zapečaćeni do kraja, ma kakav on bio.

GLAVA OSMA

Preko šumskog proplanka vodila je jedva vidljiva staza. Ona je krivudala kroz sve gušće žbunje, da bi se odjednom izgubila u naizgled neprohodnom čestaru. To isprepletano granje i divlja loza prostirali

su se sve do podnožja jednog grebena, koji se, nalik na neki zid, strmo uzdizao prema olovnom nebu.

Ali, kada bi se čovek probio ovom stazom kroz čestar, odjednom bi se našao na maloj čistini, koja se širila ispred tamnog otvora pećine. Na desnoj strani, pored žbunja, pasla su tri konja, a kod ulaza u pećinu gorela je mala vatra i njen dim se nisko povijao u vlažnom vazduhu. Oko vatre su sedela dva čoveka zarašla u bradu. Odjednom, jedan od njih, koji je imao gustu, plavu kosu, dugačku sve do ramena, podiže glavu i oslušnu.

– Neko ide, Buče – reče dugokosi.

– Nadam se da je to Eta – odvrati ovaj. Njegovo inače rumeno lice pokrivala je riđa brada i davala mu mnogo stariji izgled.

On se polako diže i uđe u pećinu, odakle se trenutak kasnije pojavi sa vinčesterkom u rukama. Prešao je preko male čistine i izgubio se u žbunju. Kid izvuče kolt iz futrole, ali ostade pored vatre. Jedino su njegove oči živahno preletale po zelenom zidu čestara.

Tako je prošlo nekoliko minuta i onda se ču pucketanje granja i na mestu gde je staza izlazila iz žbunja ukaza se prvo Buč, a onda i nasmejano lice Ete Plejs, koja je za sobom vodila konja. Životinja je bila prilično natovarena raznim zavežljajima i jedva se kretala, pokazujući veliki umor. To nije bilo ni čudo,

jer je bivša učiteljica, sada devojka Sandensa Kida, prevalila tridesetak milja do Denvera i nazad, i to sve za dvadeset četiri časa samo da bi se što pre vratila izabraniku svog srca i njegovom prijatelju.

Kid skoči na noge i pritrča devojci, dok Buč diskretno povede njenog konja do pećine, gde je počeo da skida zavežljaje sa sedla.

Nekoliko minuta kasnije, vatra, koja je dotle tinjala, veselo je buknila. Na njoj se grejao lonac sa kafom i cvrčao poveći komad mesa.

Eta počeo da vadi stvari iz zavežljaja.

– Denver je preplavljen vašim poternicama. Nema saluna ili izloga koji nema vaše slike.

– Gle, gle – zadovoljno reče Kid.

– Bar se isplatila ovolika gužva. Na koliko smo ucenjeni?

– Deset hiljada dolara – odgovori devojka. – Pinkerton je lično obećao da će isplatiti u zlatu ovu sumu svakome ko vas dovede žive ili mrtve. Pet hiljad dolara dobija onaj koji pokaže vaše skrovište.

– Da li se ti negde pominješ? – zainteresovao se Buč.

– Ne – odgovori Eta. – Izgleda da niko nema pojma da sam i ja sa vama. Aha, evo odela! – Rekavši ovo, ona izvuče iz omota od hartije dva elegantna odela od skupog štofa, kakva su obično na Zapadu nosili profesionalni kockari, ugledni bankarski službenici i biznismeni.

Buč i Kid počeo da razgledaju

odeću, a plavokosi revolveraš ne izdrži, već ulete u pećinu i počeo da skida pohabanu odeću sa sebe. Za to vreme Buč je nastavio da ispituje Etu Plejs:

– Znači da nas u Denveru niko ne očekuje, Eta?

– Najmanje Alan Pinkerton – osmehnu se učiteljica. – Bila sam i u ulici gde se nalazi Pinkertonova kancelarija. Tu mi je pala na um jedna ideja.

– Da čujem?

– Ulica u kojoj se nalazi detektivska agencija je mirna. U blizini sam videla samo jedan salun i mali restoran. Ima nekoliko radnji, ali su ostale kuće uglavnom nastanjene činovnicima i trgovačkim porodicama.

– Dobro, dobro – nestrpljivo je požurivao Buč. – Ne zanimaju me stambeni problemi Denvera.

– Zanimaće te kada čuješ ostalo – odvrati Eta. – Tačno preko puta Pinkertonove agencije nalazi se jedna dvospratna kuća. . . Na ulaznim vratima videla sam oglas za izdavanje stana. Ušla sam u kuću i pronašla vlasnika, odnosno vlasnicu. . . jednu babu. Za pedeset dolara mesečno, ona izdaje jedan stan na drugom spratu.

– Šta! – zabezeknu se Beč. – Da ne misliš da se smestimo preko puta Pinkertonove kancelarije?

– A zašto da ne? – reče devojka. – To je jedino mesto gde nas neće tražiti.

Buč htede nešto da kaže, ali u

tom trenutku iz pećine izađe Kid, obučen u novo odelo, koje mu je stajalo kao da je šiveno za njega. Međutim, revolveraševo bradato lice nikako se nije slagalo sa kicoškom opremom. Pošto su mu uputili komplimente, Buč i Eta izneše detalje oko odlaska u Denver.

– Bogamu, to je divno! – oduševi se Kid. – Moći ću kroz prozor da gledam pinkertonovce kako čupaju kosu pokušavajući da saznaju gde se nalazimo. Ja sam za to da idemo.

– Ne znam – sumnjičavo promuća Buč, a onda se okrenu Eti: – Jesi li donela one druge stvari?

– Sve je tu – devojka klimnu glavom i uze jedan manji zavežljaj. Kada ga je otvorila, ukaza se čitava kolekcija kozmetičkog pribora, raznobojne teglice, nekakve bočice, makaze, brijači i razne drangulije.

Buč i Kid radoznalo počеше da pregledaju gomilu neobičnog pribora, a Eta nastavi da iznosi svoju ideju:

– Dok sam kupovala ove stvari, došla sam na ideju kako da se preružite. Ti ćeš, Kide, da obriješ brkove i da obojiš kosu u crno...

– Šta! – dreknu revolveraš. – Nikada!

– Šta, crno će ti lepo stajati. Dobićeš i naočare.

– Eta uze iz zavežljaja kožnu futrolu sa okruglim naočarima, koje su imale okvir od kornjačine kore i, pre nego što je Kid mogao da

protestuje, ona mu ih namače na nos.

– Bravo! – Buč se zaceni od smeha. – Nikada gluplju njušku nisam video. Izgledaš kao propali profesor koga su najurili iz škole zbog pića.

Ali, u sledećem trenutku i Bučovo lice se smrači jer Eta reče:

– Dobro je što imate brade. Ovak o će biti lako da se formiraju gusti brkovi. Tebi će brkovi lepše stajati nego Kidu.

– Do đavola! – dreknu Buč. – Ja i brkovi! Da nećeš i kosu da mi obojiš?

– Svakako. I tvoja će biti crna. Ako vas posle toga neko prepozna, onda...

Bivša učiteljica nije stigla da završi jer joj Kid zatvori usta poljupcem. Na proplanku, ispred pećine, odjekivao je smeh, tako da su iznenađeni konji prekinuli pašu i, podigavši glave, zastrigali ušima prema svojim luckastim gospodarima.

Nekoliko dana posle ovog događaja, u glavnoj ulici Denvera baš su počele da se pale gasne svetiljke, tada još veoma retke, kada se jedna laka kola zaustaviše u mirnoj uličici, jedva desetak metara daleko od Pinkertonove agencije.

Sa kola je prvo sišla mlada i veoma elegantno obučena žena, kojoj pritrča u pomoć kicoški obučen čovek, crne, duge kose, sa polucilindrom na glavi, koji je nosio naočari. Drugi putnik sa kola, snažna

ljudina, gustih, crnih brkova, takođe sa polucilindrom na glavi, isplaćivao je kočijaša i onda zajedno s njim skinuo tri kofera koja su spustili na drveni trotoar.

Vrata na kući, pred kojom su se kola zaustavila, smesta se otvoriše i jedna sedokosa, rumena starica, kojoj štap očigledno nije bio potreban, istrča na trotoar i srdačno se pozdravi sa onom mladom ženom. Zatim je rekla:

– Znala sam da ćete doći, gospođice. Zato sam i odbila neke stranke koje su htele da uzmu stan.

– Hvala vam, gospođo Vinslou. – Eta Plejs se okrenu i onda pokaz rukom na prerušenog Kida, koji je stalno popravljao naočari na nosu i pri tom se mrštio. – Ovo je moj suprug, Džim Bredok, a ovo njegov brat Džordž.

– Drago mi je, drago – užurba se starica i otvori vrata na kući. – Nadam se da ćete svi biti zadovoljni stanom.

Malo kasnije, Buč i Kid, zadihani od nošenja teških kofera, udoše za Etom i gospođom Vinslou u stan na drugom spratu i tek tada se obazreše oko sebe. Prostrane sobe bile su prepune starinskog nameštaja, ali prilično udobne. Po prvi put od kako su počeli odmetničku karijeru, njih dvojica se osetiše kao ljudi koji imaju krov nad glavom. vlasnica odvede Etu da joj pokaže malu kuhinju i ostale prostorije, a Buč i Kid priđoše prozoru i, pošto su razmakli zavesu, pogledaše na-

polje. Naravno, oči su im prvo potražile prozore Pinkertonove detektivske agencije. Na zgradi preko puta bili su osvetljeni prozori duž čitavog prvog sprata. Međutim, neprovidne zavese su sakrivalo ono što se događalo iza okana i dvojica prijatelja su nezadovoljno morala da odustanu od svog prvog osmatranja baze najljućeg protivnika.

Gospođa Vinslou ih ostavi same, a Eta nešto kasnije siđe i ubrzo se vrati sa kesama punim namirnica, kao i nekoliko boca viskija. Tako su odmetnici veselo proslavili naselje u Denveru, osetivši se po prvi put sigurnim od svakog gonjenja, bez obzira što ih je od prinkertonovaca delilo samo nekoliko metara.

Buč prvi nazdravi i reče:

– Priznajem da tek sada odobravam prijem ove lepe dame u našu družinu. Da nije bilo njene ideje, mi bismo se još uvek potucali po preriji i skapavali od hladnoće u pećinama ili u nekoj šupi.

– Eh, a ti si sumnjao u moj ukus – odvrati Kid, koji nikako nije mogao da se navikne da nema brkove i svaki čas je pokušavao da pogladi ogolelu gornju usnu. – Pošto smo se ovako lepo smestili, mogli bismo i da razmislimo o poslu. Pare su nam pri kraju. Hoćemo li da obavestimo i ostale momke iz družine da smo ovde?

– Taman posla – odvrati Buč. – Prvo ćemo se odmoriti, a onda pristupamo realizaciji mog plana.

– Kakav plan? – upitaše uglas Eta i Kid. – Kada si ga pre već smislio?

– Postaćemo »Divlji jahači« – osmehnu se Buč. – Pljačkaćemo sve u Denveru i okolini, a krićemo se pod nosom gospodina Pinkertona.

– Samo nas dvojica »Divlji jahači«? – sumnjičavo zavrte glavom Kid.

– Za sada je i toliko dovoljno. Kasnije ćemo naći onoliko ljudi koliko nam bude potrebno za posao. Ali, ja ih biram. Je li jasno?

Odjeknulo je kucanje čaša i prva noć »Divljih jahača« u Denveru završila se velikim optimizmom u pogledu njihove dalje budućnosti.

GLAVA DEVETA

U prostranom holu Prve denverske nacionalne banke vrvelo je od klijenata. Bio je ponedjeljak pre podne, kada su svi vlasnici saluna, trgovci i ostali biznismeni predavali prošlonedeljni pazar, odnosno čistu zaradu. Iza dugačke, staklene pregrade desetak službenika je hitro poslovalo, a njihove vešte ruke munjevito su prebrojavale svežnjeve novčanica, pisale potvrde i obavljale druge bankarske poslove.

Svakih desetak minuta, jedan ogroman čovek u prsluku boje različka i sa prugastom košuljom tesno pripijenom uz mišićavo telo laganim koracima bi prošetao od jednog činovnika do drugog i trpao u veliku kožnu torbu svežnjeve

ve novčanica sa njihovih stolova, da bi zatim punu torbu odnosio u jednu prostoriju na drugom kraju. Vrata sobe su bila otvorena, ali se čak iz hola mogla pročitati mesingana tabla na kojoj je pisalo »Direktor«.

Došavši u ovu sobu, ljudina bi predavala kožnu torbu jednom mršavom, postarijem čoveku, koji bi je zatim praznio na police velikog sefa. Masivna vrata sefa bila su poluotvorena.

– Danas je berićetan dan, gospodine Simpstone – reče ljudina, prihvatajući ispraznjenu torbu od mršavog bankara. – Ljudi ne mogu da stignu da prebroje novac koji stranke donose. U Denveru se zaista posluje punom parom.

– Ne zaboravi da je prošle nedelje bio prvi, dragi moj Seme – oprezno odvрати mršavi bankar. – Kada bi svaka nedelja bila kao prva u mesecu, onda bismo zaista mogli da kažemo kako banka dobro posluje. Ovako...

– De, De – osmehnu se ljudina, a teški kolt u futroli, koja mu je bila labavo zakačena za široki pojas pantalona, počeo da odskaka jer se čitavo Semovo telo treslo od smeha. – Svi tvrde da imate najbogatiju banku u Koloradu, gospodine Simpstone.

– Bogatiji od mene je gospodin Robertson i njegova Prva stočarska banka – kiselo primeti Simpson i vrati se za sto, gde odmah počeo nešto da piše, dajući do zna-

nja službeniku da je razgovor završen.

Bankar je uvek bio protiv svake intimnosti sa svojim potčinjenima, ali današnji dan je ispao izuzetno dobar i on je sebi dozvolio da malo proćaska sa Semom Danhilom, koji je bio njegov najpoverljiviji čovek u banci.

Džinovski Sem izađe u odeljenje sa šalterima i pritvori vrata direktorove kancelarije za sobom. Tamo je zastao i bacio pogled duž stolova, gde su ponovo počele da se pojavljuju gomile svežnjeva novčanica. Sem oceni da još nije došao trenutak za njegov obilazak šaltera i prikupljanja novca, pa sede na stolicu pored direktorovih vrata. Izvadi iz džepa kratku, debelu cigaru i polako je pripali, pa, odbivši prve dimove, rasejano pogleda po klijenteli koja se tiskala s druge strane rešetki šaltera. Odjednom, jedan elegantno odeveni čovek, crnih brkova i prilično preplanuo u licu, pojavi se u bančionom holu, pa odlučnim koracima krenu pravo prema vratima u drvenoj pregradi šaltera. Čim je stigao do vrata, Sem Danhil skoči sa stolice i žurno mu pođe u susret.

– Kuda, gospodine? – presreo je stranca, koji je baš pružio ruku ka rezi da otvori vrata.

– Je li direktor u kancelariji? – odsečno upita nepoznati.

– Jeste – klimnu glavom Sem i umnjičavo odmeri čoveka sa crnim brkovima, a desna mu ruka iz

navike pođe ka koltu u futroli. – Šta želite?

– Želim da govorim sa direktorom o jednoj veoma važnoj stvari – objasni stranac.

– Mnogi bi hteli da govore o važnim stvarima sa gospodinom Simpsonom – odvrati ljudina praveći se važna. – Danas je on veoma zauzet i sumnjam da bi. . .

– Ako me smesta ne odvedete njemu, zažalićete! – prosikta nepoznati.

Nešto u njegovom glasu i držanju učinilo je da se nepoverljivi Sem pokoleba. Osim toga, čovek pred njim je delovao sasvim pristojno, čak elegantno i za denverske prilike, što je samo nagoveštalo da je u pitanju novac. Sem je iz dugogodišnjeg iskustva znao da se u bankama niko ne ponaša drsko i zapovednički ako iza sebe nema gomilu para.

– U redu, u redu – odvrati ljudina malo pomirljivijim glasom. – Recite mi šta želite, a ja ću obavestiti direktora da. . .

– Slušaj, prijatelju – polako reče nepoznati, a njegov glas ošinu Sema kao ledeni vetar. – Ako me odmah ne odvedeš kod direktora, sa ovom bankom je svršeno.

– Šta! – zagrcnu se Sem, ali ne reče ništa više.

Hitro je povukao rezu s druge strane vrata i propustio brkatog stranca iza pregrade. Ovaj ga upitno pogleda, kao da traži objašnjenje gde je direktorova kancelarija i

Sem mu rukom pokaza pravac kojim treba da ide.

Stranac načini nekoliko koraka, a onda zastade i preko ramena reče ljudini:

– Dobro bi bilo da i vi pođete sa mnom, prijatelju. Ono što ću reći direktoru tiče se i vas.

Sem Danhil pretrnu. On je imao neke sitne grehove u banci i sada je strahovao da to nije otkriveno i da je stranac došao direktoru da ga prijavi. Naime, Sem je primao bakšiše od bančine klijentele da bi uticao na direktora kada bi se dodeljivali zajmovi, ili bi sam, na svoju ruku, podnete molbe raspoređivao onako kako su mu molioći plaćali. Sem je prilično uznemiren požurio ispred nepoznatog i, pošto je pokucao na vrata kancelarije, ušao je unutra rekavši:

– Jedan gospodin želi. . .

Mršavi Simpson je podigao glavu sa spisa pred sobom i video kako se vrata naglo otvaraju, a njegov verni Sem odskoče u stranu da bi propustio elegantno odevenog čoveka, crnih brkova i plavih, prodornih očiju koje su više gledale po kancelariji nego u direktora banke.

– S kim imam čast? – počeo Simpson.

Stranac podiže ruku i ućutka bankara, a onda dade znak Semu Danhilu da zatvori vrata kancelarije.

– Šta ovo znači, gospodine? – uzviknu Simpson. – Ko ste vi?

– Gospodin ima nešto važno da vam saopšti – Žurno se umeša Sem Danhil, koji je na taj način hteo nekako da se dodvori opasnom posetiocu.

– Stvar je veoma poverljiva – prvi put progovori stranac i onda privuče jednu stolicu bliže direktorovom stolu, pa se spusti na nju. – Ono što ću da vam kažem tiče se i vašeg službenika – dodao je, pokazavši palcem prema Semu, koji je i dalje stajao kod vrata i nervozno se premeštao s noge na nogu.

– Dobro, da čujem u čemu je stvar! – nestrpljivo odvrati Simpson. – Ako je u pitanju novac, onda ste to mogli da završite i sa nekim službenikom na šalteru.

– U pitanju jeste novac – polako reče nepoznati. – Novac vaše banke, gospodine.

– Kako! – zagrcnu se Simpson, a Sem Danhil se u dva koraka stvori pored pisaoćeg stola svoga gazde. – Šta hoćete time da kažete?

– Iz pouzdanih izvora sam saznao da će vaša banka biti opljačkana – reče stranac i svaka njegova reč odjeknula je u nastaloj tišini kao udarac čekića.

Čovek je mogao natenane da izbroji do dvadeset i tek onda su se direktor i njegov službenik povratili od iznenađenja. Simpson prvi zavapi:

– Da opljačkaju moju banku? Ko to?

– Pa, svakako razbojnici – mirno se osmehnu nepoznati i pogladi

svoje brkove. – Ko bi drugi pljačkao banku?

– A otkud... a otkud ste vi to saznali?

– Rekao sam da su moji izvori pouzdani – glasio je odgovor. – Vaša će banka u najbližoj budućnosti biti opljačkana. Koliko sam mogao da primetim, danas se ovde nalazi dosta para.

Stranac ustade i priđe vratima masivnog sefa, pa ih polako privuče sebi. U kancelariji se začu njegov zadivljeni zvižduk kada je ugledao police prepune svežnjeva dolarskih novčanica na njima.

– Ovde se zeleni kao livada u proleće, gospodine – reče nepoznati okrenuvši se bankaru. – Zaista sam na vreme došao da vas upozorim.

– Ali, molim vas – zamuca Simpson i hitro obide oko svog ogromnog pisaćeg stola. – Ja zaista ne znam da li da vam verujem... Da to nije neka šala?

– Ja se takvim stvarima ne šalim, gospodine – odvrati posetilac i zavuče ruku u unutrašnji džep kaputa. Odande je izvadio dugačku, tanku cigaru, stavio je u usta i poslužio se kutijom šibica koja se nalazila na bankarevom stolu.

Za to vreme su ga Simpson i Danhil ukočeno gledali, kao ptice hipnotisane očima zvečarke. Najzad Sem Danhil povрати moć govora i, pošto je u svom sporom mozgu shvatio da se čitava stvar njega lično ne tiče, pohitao je da bude

koristan svom poslodavcu.

– Onda treba odmah preduzeti mere opreznosti, gospodine Simpson. Ovde imamo dva stražara u banci, a ja mogu da obavestim šerifa...

– Za to će biti kasno – prekide ga nepoznati. – Pljačkaši samo što nisu počeli sa svojom akcijom.

– Da nisu već u banci? – uzviknu Simpson i okrete se svom službeniku. – Seme, potrči tamo i digni uzbunu...

Sem Danhil krenu iz mesta kao da je bio odbačen nekom džinovskom praćkom. Pognuo je glavu i, nalik na masivno topovsko đule, jurnuo ka vratima da bi izvršio naređenje svog poslodavca. Pri tom nije računao na jednu prepreku koja mu se odjednom pojavila na putu.

Bila je to noga brkatog stranca, koju je on munjevito ispružio. Teška Semova čizma zakači se o strančevu nogu i u sledećem trenutku, ponet zaletom, on produži kroz vazduh, da bi onda svom težinom tresnuo na pod. Čitava kancelarija uzdrhta od pada Sema Danhila, a sa debelog tepiha na podu podiže se oblacić prašine, koja zatrepéri na sunčevim zracima sa velikog prozora.

Još se Danhil borio za vazduh kada se u strančevoj ruci stvori kolt i njegova teška drška ošinu ljudinu po potiljku. Telo Sema Danhila se za trenutak zgrči, a onda mlitavo opusti.

Odmah zatim bankar Simpson je već buljio u cev velikog kolta.

– Okrenite se zidu! – Naredi brkati stranac i, pošto je Simpson ostao skamenjen, on ga samo okrenu kao drvenu lutku. Onda nepoznati izvadi iz džepa maramu i njome hitro veza bankareva usta, dok mu je komadom kratke uzice upetljao ruke na leđima. Zatim je bankar položen potrbuške na pod iza stola i nije znao šta se dalje događa u kancelariji, osim što je možda po šumovima mogao da pogađa.

Čuo je kako nepoznati prilazi kasi i nešto barata oko nje, a minut – dva kasnije, neko se naže iznad njega i jedan glas reče:

– Ja sam vas na vreme opomenuo, gospodine. Savest mi je čista. Ipak, vaš gubitak nije tako veliki.

Simpson dalje više ništa nije čuo, osim škripe vrata.

Čim je izašao iz kancelarije, nepoznati se uputi vratima na šalter-skoj pregradi. Ispod oboda svog polucilindra munjevito je osmotrio sve oko sebe i, pošto je zaključio da niko ne obraća pažnju niti gleda u njegovom pravcu, mirno povuče rezu na vratima, otvori ih, pažljivo zatvori za sobom i onda odmerenim koracima pređe preko hola. Već minut kasnije, njegova elegantna prilika se izmešala sa gomilom prolaznika na trotoaru i ubrzo iščezla iza prvog ugla.

Bankar Simpson se ipak brzo povratio od pretrpljenog šoka i iznenađenja. Sa dosta napora uspeo

mu je da se podigne sa poda i onda otetura do vrata kancelarije. Uz put je morao da preskoči onesvešćenog Danhila i da kvaku pritisne bradom, jer su mu ruke bile vezane na leđima. Već je hteo da izleti napolje i da drekne iz svog glasa, ali ga onda urođena opreznost na vreme zaustavi.

Shvatio je da je nepoznati pljačkaš već nestao iz banke i da bi sva-ka uzbuna mogla samo da naškodi njemu i ugledu banke. Zato je samo promolio glavu kroz vrata i dozvao najbližeg službenika. Ovaj ostavi posao svom kolegi i žurno uđe u kancelariju. Kada je ugledao onesvešćenog Danhila na podu i izbezumljenog direktora, kome je marama spala sa usta, a lice bilo jako crveno od uzbuđenja, on htede da vikne u pomoć, ali ga Simpson oštro ućutka.

– Ne dižite uzbunu, Patriče! Oslobodite mi ruke i smesta trčite po šerifa. Opljačkani smo!

Činovnik je dugo petljao oko konopaca na bankarevim rukama, ali ga je najzad oslobodio i onda poleteo iz kancelarije da pozove pomoć.

– Nikome ni reči o ovome! – opomenu ga Simpson, koji se već stvorio pred kasom.

Njegove iskusne oči smesta primetiše prazninu na jednoj od gornjih polica, koja je, inače, bila prepuna svežnjeva novčanica. Koliko je na brzinu mogao da oceni, tu je nedostajalo oko desetak svežnje-

va. Za bankara je bilo utešno što su u pitanju svežnjevi novčanica od po deset i dvadeset dolara, tako da čitav gubitak nije mogao biti veći od pet – šest hiljada dolara.

– Vešta hulja – skoro zadivljeno promrmlja Simpson. – Uzeo je sitne novčanice jer zna da nisu obeležene i da ih lako može potrošiti.

Bankar je još uvek vrteo glavom sedeći za stolom kada je u kancelariju ušao denverski šerif Limpi Piter sa dvojicom pomoćnika. U jednom uglu sedeo je namršteni Danhil i trljao veliku čvorugu na potiljku, mrmljajući kletve i psovke upućene nepoznatom džentlmenu koji ih je neverovatno vešto obmanuo i opljačkao.

GLAVA DESETA

U mirnom stanu gospođe Vin-slou trojka odmetnika raspoloženo je sedela oko okruglog stola i prebrojavala novac koji je Buč opljačkao u Prvoj denverskoj nacionalnoj banci.

– Ukupno osam hiljada dolara – reče Eta Plejs, koja je na sebe uzela brigu oko sabiranja.

– Verujemo ti, draga učiteljice – dirnu je Kid, a onda se osmehnu drugu: – Misliš da nije moglo biti više, a?

– Toliko mi je stalo u džepove a da ne ispadne sumnjivo – odvrati Buč. – Zatim, ne treba biti suviše pohlepan. Uostalom, ja sam uživao i bilo mi je lepo. Pare su ... skoro

sam zaboravio na pare.

– Mogu da zamislim kako je to izgledalo – zadivljeno reče Kid. – Do đavola, sledeći put nećeš ići sam.

– Sledeći put ćeš ići ti – odvrati Buč. – Više se ne pojavljujemo zajedno, sem kada pređemo na drugi deo mog plana o »Divljim jahačima«. Za sada ostajemo ovde i prikupljamo kapital.

– Znači, ne odustaješ od te glupe ideje? – nezadovoljno progunđa Kid. – Čemu to lomatanje na konjima i jurnjave za vozovima kada čovek može elegantno da radi u gradu i da uživa sve tekovine civilizacije?

Buč napuni čaše sebi i Kidu, pa, pošto su se kucnuli, reče:

– Ovo sve ne bi dugo potrajalo. Još jedna, možda dve pljačke u Denveru, i potreba bi već zakucala na vrata našeg stana. Meni je ovde tako udobno.

Rekavši ovo, Buč ustade i ode do širokog divana pored prozora. Tamo se zavalio i nastavio da priča:

– Zatim, niko neće posumnjati da se ovde krijemo kada posle akcije budemo dolazili na odmor u Denver.

– A gde ćeš da ostavljaš konje? Najzad, moraćemo i da se presvlačimo? – raspitivao se Kid.

– Razmišljao sam o tome – odvrati Buč. – Eta će morati da iznajmi još jedan stan, ili, još bolje, kuću. Negde na periferiji Denvera.

Kuća mora da ima štalu, da bude izdvojena od ostalih, a da, opet, čovek može neopaženo da uđe u nju i da izađe.

– Znači, imaćemo i drugu bazu – promrmlja Kid.

– Tamo ćemo držati konje, odela za rad i sve što nam je potrebno. Odlazićemo u akciju po mraku i vraćaćemo se isto po mraku, tako da niko od suseda ne primeti nešto neobično.

– Dobro – javi se Eta od stola. – Sutra bih mogla da krenem u tražanje za tom kućom. Nego, na kojoj strani Denvera treba da bude kuća?

– Zar je to važno? – upita Kid.

– Vidiš, toga se nisam setio – promrmlja Buč i ustade sa divana, pa zamišljeno krete da korača po sobi. – Tačno, Eta je u pravu. Ako budemo napadali vozove, onda bi kuća morala da se nalazi na onoj strani grada gde je i železnička pruga. Je li tako?

– Mislim da je bolje ako kuća bude na suprotnoj strani od pruge – primeti Eta. – Potera će nas tražiti duž pruge, a mi ćemo biti. . .

– E, tu se varaš, draga naša učiteljice – osmehnu se Buč. – Kad god smo do sada bežali posle pljačke nekog voza, trudili smo se da što dalje odmaglimo od pruge. Sada ćemo učiniti suprotno. Bežaćemo duž pruge i, pošto će nas biti malo, svaki na svoju stranu. Ovo naše prerusavanje mi je dalo ideju da svaku pljačku obavljamo na drugi

način i drugačije maskirani. To će svakoga zbuniti.

– Niko neće da se seti Buča Kasidija i Sandensa Kida – zadovoljno se osmehnu revolveraš i pođe rukom da pogladi brkove koji više nisu postojali, ali se na vreme prisetio i odustao od toga. – Ipak, ranije je bilo lepše. Svi su znali za nas.

– Ne plaši se – reče Buč prilazeći prozoru koji je gledao na ulicu. – Uskoro će saznati koga treba da jure i onda smo ponovo u pokretu. Samo, ovoga puta ja odoh u Boliviju.

– U Boliviju? – iznenadi se Eta. – Šta bismo tamo mogli da radimo?

– Ako poslovi ovde budu uspešni, onda tamo kupujem hacijendu – odlučno izjavi Buč. – Sa Bučem Kasidijem biće svršeno, a pojaviće se senjor Džordž Parker, to jest ja, Jenki koji ima para i voli da gaji stoku. Vas dvoje ćete uvek biti rado dočekani, a mogu vas odmah proglasiti i doživotnim gostima hacijende.

Kid počeo da se smeje, ali ga Eta prekorno pogleda i onda reče:

– To ne bi bilo loše. Ja sam za avanture, ali. . .

Kid se malo trže na ove njene reči i, kao čovek koji naslućuje zamku, oprezno odvrati:

– O tome ćemo kasnije, Eta. Buč to samo onako priča. Za nas dvojicu je još rano da se smirimo. Ta Bolivija bi mogla da dođe mnogo kasnije.

– Kidova ideja o povlačenju u miran život poklapa se sa reumatizmom, sedom kosom i išijasom – odvraća Buč istim onim ozbiljnim glasom. – Ponekad mi se čini kako više nemam nerava za ovakav život, ali se isto toliko plašim i umiranja u postelji.

– To ti se sigurno neće dogoditi – nasmeja se Kid. – Uostalom, meni je neka baba prorekla da...

Kid nije stigao da dovrši priču o proročanstvu jer ga Buč učutka pokretom ruke i dade mu znak da priđe prozoru pored koga je on stajao i neko vreme gledao na ulicu.

– Izgleda da su nam komšije nešto uzbuđene – rekao je pošto mu je Kid prišao. – Detektivima je, izgleda, stigla neka delegacija.

Kid virnu preko Bučovog ramena i onda malo razmače zavesu. Pred zgradom u kojoj se nalazila Pinkertonova agencija baš su se zastavile kočije. Sa njih su sišla tri čoveka odevena po modi koja je u to vreme vladala na Istoku, u Njujorku i drugim velikim gradovima.

Ali, pridošlice se nisu samo po odeći izdvajale od građana Denvera već i po odlučnom izgledu. Viši od trojice skide svoj sivi polucilinder i na podnevnom suncu njegova riđa kosa blesnu kao plamen.

– Do đavola! – jeknu Kid i pilepi lice uz prozorsko staklo.

– Šta je, šta je? – uznemireno reče Buč, koji je znao da se njegov drug lako ne uzbuđuje.

– Vidiš li onog čoveka sa crvenom kosom? – reče Kid i, pošto je Buč klimnuo glavom, on dodade: – Možda ti je ovo prva i poslednja prilika u životu da upoznaš jednu tako slavu i nama blisku ličnost.

– Ko je to? – javi se Eta Plejs, koja im je prišla i stala pored Kida.

– Gospodin Alan Pinkerton! – svečano objavi Kid. – Na slavniji detektiv Amerike, osnivač istoimene agencije s kojom mi imamo toliko poslovnih kontakata.

– Bogamu! – procedi Buč kroz zube. – Zbog čega je Pinkerton potegao čak iz Njujorka?

– Ja sam ga baš i video u Njujorku – poroduži Kid da objašnjava. – To je bilo pre pet – šest godina. Već onda su ga pokazivali kao muzejsku retkost. Njujorčani bi pre prepoznali Pinkertona na ulici nego predsednika SAD.

– Nisi čuo šta sam rekao – odvraća Buč. – Šta će tako slavna ličnost u Denveru?

– Priča se da Alan Pinkerton iznenada posećuje svoje agencije i kontroliše rad detektiva. Ali, ako je došao u Denver, onda to može biti samo zbog jednog razloga – Kid značajno pogleda Buča i bivšu učiteljicu.

– Misliš zbog nas!? – uzviknu Buč.

– Da, da – klimnu glavom Kid. – Poslednjih meseci agencija doživljava neuspeh za neuspehom i to zbog naših malenkosti. Ugled Pinkertona je u opadanju, dragi moj.

Zato je Crveni Alan, kako ga inače zovu, odlučio da stvar preuzme u svoje ruke i dovede sve u red.

– E, baš smo lepo mesto izabrali za stanovanje – uzdahnu Buč. – Osećam se kao da sam ušao u čeljusti lava.

– Lav nikada ne lovi plen u svojoj jazbini – pouči ga Kid. – Zato nemoj mnogo da se brineš.

Revolveraš se okrenu od prozora jer su detektivi već bili ušli u zgradu i prizor na ulici prestao je da bude zanimljiv.

Kid ode do stola i razočarano pogleda u pažljivo složene pare na njemu. Mrzovoljno je rekao:

– Šteta što nisi digao više iz te banke, Buče. Sumnjam da ćemo sledeći put smeti da uđemo u bilo koju od tih novčanih ustanova. Alan Pinkerton će se pobrinuti da nas u tome spreči. A možeš slobodno da odustaneš i od tog plana sa »Divljim jahačima«.

Ali, u očima Buča Kasidija zablistala je neka čudna svetlost. Njegovo trenutno neraspoloženje kao da je rukom bilo odneto, a izgledi za nove opasnosti samo su zagolicali neutoljivu želju za avanturama.

Priče o povlačenju, opasnostima i o lošim danima za odmetnike odjednom su zaboravljene i Buč skoro pobedonosno reče prijatelju:

– Sada tek imam volju da radim u Denveru. Naravno, biće malih izmena u planovima, ali gospodin Alan Pinkerton će i te kako zapam-

titi naše »Divlje jahače«.

I dok je Eta spremala jelo u maloj kuhinji, Buč i Kid su kovali planove o sledećim akcijama. Skoro istovremeno, desetak metara u vazdušnoj liniji od njih, Alan Pinkerton je već čuo vest o jutrošnjoj pljački Prve denverske nacionalne banke. Srećom po obe strane, ni odmetnici ni detektivi nisu raspolagali telepatskim osobinama, inače bi položaj ovih drugih bio više nego komičan.

GLAVA JEDANAESTA

U kancelariji denverskog šerifa Limpi Pitera atmosfera je bila napeta. Šerif je smrknuto sedeo za svojim stolom, a njegova četiri pomoćnika stajala su iza njega i netremice posmatrala mršavog bankara Simpsona, koji je kao lav u kavezu jurio iz jednog ugla kancelarije u drugi.

U jednom trenutku Simpson stade i uperi svoj košcati kažiprst u šerifa, pa grmnu:

– Videćemo na sledećim izborima, šerife. Vama rok ističe u oktobru... Ako se u gradu dogodi samo još jedna pljačka banke, garantujem vam da nećete biti izabrani.

– Ali, gospodine – počeo šerif – nemojte meni da pripisujete i pljačke Buča Kasidija i njegove bande. Za to su krivi oni pinkertonovci i...

– Šta! – dreknu bankar. – Pinker-

tonovci su Kasidijevu bandu bar oterali iz Denvera i možda su ih već pohvatali. Dok oni vredno rade, ovde se pljačka pred samim vašim nosom, šerife.

– E, pa, kada već toliko navijate za detektive, dozvolite da vam i ja nešto kažem – skoro pakosno reče šerif. – Pinkertonovci nisu uspeli da uhvate ni Buča niti i jednog njegovog čoveka. Štaviše, Alan Pinkerton je danas lično došao u Denver da bi reorganizovao ovdašnju filijalu.

– Pinkerton u gradu? – iznenadi se Simpson. – Odlično! Onda ga smesta pozovite ovamo, šerife.

Limpi Pitera hteli da protestuju, ali se više nije usuđivao da protivureći moćnom bankaru, već izdade kratko naređenje jednom pomoćniku i ovaj izjuri iz kancelarije.

Desetak minuta kasnije, dok je malo primireni bankar odbijao dimove iz cigare, a šerif umesto njega nervozno šetkao po kancelariji, ulazna vrata se otvoriše i unutra uđe čuveni Alan Pinkerton. S njim u društvu je bio i Robert Džons, kao i Bil Sajls, detektivi koji su svog šefa dopratili iz Njujorka. Pinkerton nije oklevao da dođe na bankarev poziv, pogotovu što je znao da je jutrošnja pljačka izvršena baš u Simpsonovoj banci.

Pošto je obavljeno predstavljanje, šerif dade znak svojim pomoćnicima da se povuku, a onda otpočne savetovanje. Prvi je, naravno, uzeo reč Simpson:

– Gospodine Pinkertone, ne znam šta su vaši ljudi učinili oko hvatanja Buča Kasidija i Sandensa Kida, ali, bar, ta dvojica više nisu u Denveru.

Pinkerton podiže ruku, dajući znak kako hoće nešto da kaže i, kada je bankar ućutao, veliki detektiv progovori svojim dubokim glasom:

– Buč Kasidi i Sandens Kid su uspeli da umaknu mojim ljudima, gospodine Simpstone. Po svemu sudeći, oni su se povukli prema državi Jutah, verovatno u jedno od rezervnih skrovišta bande iz »Rupe u zidu«. Ipak odlučio sam da najveći deo svojih ljudi prebacim u Kolorado i da bandite potpuno onemogućim u ovoj saveznoj državi. Kada ih ovde raščistimo, preći ćemo na susedne države, gde ćemo im zadati poslednji udarac. Ja svoj ugled ne stavljam tako lako na kocku, gospodine Simpstone i, najdalje za godinu dana, ti banditi više neće postojati.

– Da, ali za to vreme druge hulje pljačkaju po našem gradu – namršti se bankar. – Verovatno ste čuli da je danas moja banka bila meta jednog drskog razbojnika.

– Poznati su mi svi detalji – odvrati Alan Pinkerton i lako se osmehnu, a Simpson, koji je osetio šta taj osmeh znači, lako pocrvene.

– Provala je zaista bila drska – skoro se pravdao bankar. – U prvi mah sam pomislio da je razbojnik jedan od vaših ljudi koji želi da me

upozori. Zaista je delovao kao džetnmen i, sve dok nije potpleo jadnog Danhila, nisam posumnjao u njegove dobre namere.

– Koliko vam je novca opljačkano? – upita Robert Džons.

– Svega osam hiljada dolara – odgovori bankar. – Ali, nije suma važna. Klijenti su već počeli da strahuju. Kada smo posle ručka otvorili banku, bilo je daleko manje ljudi koji su donosili novac na čuvanje. Neka budala je izbrbljala vest o pljački i sada je već kasno da se tu nešto učini. Zato zahtevam najoštrije mere.

– Tražite saradnju i od moje agencije? – upita Pinkerton, a šerif Pitera se kiselo osmehnu na to.

– Već sam razgovarao sa ostalima bankarima iz Denvera – reče Simpson. – Oni pristaju da plaćaju stražare koji bi i danju i noću motrili na ovdašnje banke. Naravno, pored šerifovih ljudi, voleo bih da i vi preuzmete na sebe deo odgovornosti. Novac za troškove nije u pitanju.

– Prihvatam – kratko reče Alan Pinkerton. – Večerašnjim ekspresom u Denver stiže pedeset mojih detektiva. To je dovoljno da pokrijemo čitav grad i da, eventualno, uhvatimo razbojnika koji vas je danas opljačkao.

– Odlično! – oduševi se bankar. – Moje kolege će mirnije moći da spavaju. Znae, očekuju da bi, možda, ovih dana neko od njih došao na red za pljačku.

– U to ne verujem – po prvi put se javi šerif Limpi Pitera. – Vas je, Simpsono, opljačkao neki desperados, lukav i drzak čovek, koji je već odmaglio iz Denvera. Istina, tako nešto još nisam čuo, ali čovek se uči dok je živ.

Rekavši ovo, šerif pobedonosno pogleda u Simpsona, kao da je hteo da kaže slavnom detektivu kako i on ume da razmišlja i donosi zaključke.

– Varate se, šerife – mirno odvrati Alan Pinkerton. – Ideja o pljački nije baš mnogo originalna. U našim kartotekama nalaze se podaci o desetak sličnih provala koje su se odigrale širom Amerike.

– Dobro, pa šta mislite da preduzmete? – upita ga šerif.

– Najvažnije je da obeshrabrimo sve kriminalce u Denveru i okolini – reče Pinkerton. – Čim očistimo okolinu, prelazimo dalje i tako redom do skrovišta bandi. Garantujem vam da će Kolorado postati bezbedna država i pakao za svakog odmetnika i kriminalca.

Simpson vidno odahnu. Oduševljeno je pružio ruku detektivu i onda se pozdravio i sa njegovim pomoćnicima, pa je zatim rekao:

– Znači, od sutra možemo da budemo mirni, gospodine Pinkertone?

– Da. Još noćas će moji ljudi biti raspoređeni po čitavom gradu.

Kada je izašao na ulicu, Simpson počeo da zvižduće neku veselu pesmicu i da mlatara štapom, tako da

su ga prolaznici zaprepašćeno posmatrali. Okoreli bankar, kome niko od ovdašnjih smrtnika nije video osmeh na licu, ponašao se kao razdragani dečkić.

Šerifova kancelarija se nalazila na aveniji Abrahama Linkolna, tada glavnoj ulici Denvera, koja je uvek bila prepuna prolaznika i po kojoj su brojna vozila hitala gore-dole. Baš u toj šarolikoj vrevi retko ko da je obraćao pažnju na čoveka i ženu, koji su ruku pod ruku lagano išli drvenim trotoarom i svaki čas zastajali pred izlozima radnji. Čovek je nosio naočari sa okvirom od kornjačine kore i imao neobično dugu, crnu kosu, koja mu se spuštala preko okovratnika elegantnog kaputa. Dama koju je držao pod ruku bila je isto tako odevena po poslednjoj modi i veo sa njenog kaćiperskog šeširića svaki čas bi zalepršao na povetarcu i otkrivao malo preplanulo, ali lepo lice, na kome su se isticale pune, rumene usne i krupne oči.

Mladi par je veselo čavrljao, ali, kad god bi se zaustavljali pred nekim izlogom, čovek, ili žena bacali bi krišom pogleda iza sebe. Dese-tak metara dalje, takođe pred jednim izlogom, stajao je snažno građeni muškarac, sa polucilindrom na glavi, u prugastom odelu i sa crvenim karanfilom zataknutim za rever kaputa. Gusti, crni brkovi sakrivali su mu gornju usnu, a nisko namaknuti šešir nije dozvoljavao da se bolje vide njegove oči.

Nekako u vreme kada je bankar Simpson izašao iz šerifove kancelarije, oni su se našli u blizini i uglednog građanina Denvera prvi je primetio čovek crnih brkova. On za trenutak zastade i onda, ne razmišljajući, ulete u vrata najbliže radnje. Čovek i žena, koji su malčas zastali i opet se obazreli oko sebe, primetiše da na trotoaru više nema brkajlije sa polucilindrom.

– Do đavola – promrmlja čovek sa naočarima. – Gde li se to Buč izgubio?

Eta Plejs se takođe obazre na sve strane, ali njihovog prijatelja nigde nije mogla da vidi. Još dok su se oni osvrtali, bankar Simpson prođe pored njih i produži niz ulicu. Čim je on odmakao iza prvog ugla, Buč se pojavi iza one radnje. Ugle-dao je zbunjene Kida i Etu i polako im prišao.

– Šta se dogodilo? – upita ga Eta, praveći se kao da posmatra neke šešire u izlogu.

– Maločas je prošao bankar Simpson – progundā Buč. – Sreća da sam ga na vreme primetio, inače bi me sigurno prepoznao.

– Ipak, promenio si odelo – primeti Kid.

– Ali, ovi prokleti brkovi – reče Buč. – Moraću da ih skinem. Trebalo je da se setim da će prvo njih opisati šerifu kada budu prijavili pljačku.

– Onda, da ne idemo do šerifove kancelarije? – upita Eta. – Vraćamo se u stan. Možeš da obriješ br-

kove i, eventualno, uzmeš naočari. Drugo bojenje kose ne dolazi u obzir.

– Pređimo, pre svega, na drugu stranu ulice – reče Kid. – Odande ćemo da pogledamo šerifovu kancelariju i onda se vraćamo kući. Dok ne prurimo Buča, više nema šetnji po gradu.

Prijatelji nastaviše šetnju kao i do tada, s tim što je Buč zverao na sve strane strahujući od nekog novog susreta. Popodnevno sunce već je polako klizilo prema zapadu i prozori šerifove kancelarije, koja se nalazila na istočnoj strani, bleštali su kao da ih je obuhvatio plamen. Odmetnici laganim korakom odoše skoro do kraja ulice. Uz put su osmotrili kancelariju, ali oko nje nisu primetili nikakvu posebnu živost koja bi nagoveštavala da se u gradu nešto sprema.

Međutim, na povratku ih je čekalo neprijatno iznenađenje. Pred zgradom kancelarije ugledali su riđokosog Alana Pinkertona i njegova dva pomoćnika koje su danas videli kako se iskrcavaju iz kola preko puta njihovog stana. Detektivi su razgovarali sa šerifom Limpijem Piterom i onda se srdačno oprostili od predstavnika zakona u Denveru. Zatim Pinkerton reče nešto jednom pomoćniku i ovaj se uputi ka železničkoj stanici. Bio je to Bili Sajls. Robert Džons i njegov šef produžiše niz ulicu. Malo zatim, šerif Piter i njegovi pomoćnici takođe se izgubiše u raznim

pravcima.

– Šta veliš na ovo? – promrmlja Kid.

Njih troje su stajali ispred nastrešnice jedne velike bakalnice i, zaklonjeni u senci, neprimetno motrili na sve što se događa kod šerifove kancelarije.

Pre nego što je Buč uspeo da odgovori, javi se Eta:

– Očigledno da se nešto sprema. Pinkerton i šerif su već počeli da ostvaruju neku akciju. Ako je onda maločas bio bankar Simpson, ond je i on učestvovao u kovanju plana.

– Znači da ovde postaje suviše vruće, Buče – nezadovoljno reče Kid. – Ja sam za to da napustimo grad.

Buč mu odmah ne odgovori. Skupljenih očiju gledao je niz ulicu, tamo gde su se izgubili Alan Pinkerton i njegov pomoćnik. Jedna nova ideja već se rađala u njegovoj nemirnoj glavi.

– Možda to i nije tako loše – rasejano promrmlja Buč. – Ti znaš moju staru ideju.

– Koju ideju? – upita Eta.

– Da grom, ponekad udara dva puta u isto mesto – objasni Kid – uprkos opštem uverenju da to nije slučaj.

– Tačno – klimnu glavom Buč. – Treba ponovo udariti u isto mesto I to što pre.

– Šta! – skoro uzviknu Eta Plejs i nekolicina najbližih prolaznika radoznalo pogledaše u nekadašnju učiteljicu, koja je tako nepristojno

povisila glas na ulici. Lepa devojka porumene i obori glavu, ali ispod vela tiho reče: – Zar ponovo da napadnemo Simpsonovu banku?

– Da – kratko reče Buč. – Odmah idemo tamo.

GLAVA DVANAESTA

Ne prestajući da zvižduće, bankar Simpson je ušao u hol Prve denverske banke. Ali, čim je stupio unutra, njegovo lice se smrče, a usne razvukoše u kiseli osmeh. Prizor koji je ugledao nije bio prijatan očima jednog finansijera. Umesto gužve pred šalterima, tek tu i tamo video se poneki čovek ili žena koji su poslovali sa službenicima.

Simpsonov iskusan pogled prvo se zadržao na licima službenika iza šaltera i ono što je mogao da pročita samo je potvrdilo njegove sumnje da poslovi ne idu dobro. Službenici su rasejano slušali klijente, što je značilo da se radi o malim sumama, naročito kada se uporede sa onima od pre podne, odnosno pre zlokobne pljačke.

Kako se zle vesti brzo šire, pomisli Simpson. Verovatno čitav grad zna da smo danas imali posetu jednog razbojnika. Posle pljački Buča Kasidija i njegove bande, sada su se javili i ovi amateri. Nije čudo što ljudi gube poverenje u banke.

Pritisnut mračnim mislima, Simpson prođe kroz vrata na šalterskoj pregradi, koja mu hitro ot-

vori Sem Danhil. Ljudina je imala zavoje na glavi i videvši ga takvog, bankar zastade i kroz zube procedi:

– Koga ti izigravaš, Seme? Svako ko vidi tvoju razbijenu glavu, smesta će pomisliti da sa ovom bankom nešto nije u redu.

– Ali. . . počeo Danhil da muca. – Mislio sam kako želite da se pojača straža u banci.

– Ti si već pokazao svoje stražarske sposobnosti – obrecnu se Simpson. – Odlazi kući i ne pojavljuj se dok ne skineš te zavoje.

– Ali, ko će da pazi na novac? – protestovala je ljudina idući za bankarom, koji je žurio ka svojoj kancelariji.

Simpson otvori vrata kancelarije, zastade za trenutak i onda pobe-
donosno reče:

– Od sutra našu banku čuva lično Alan Pinkerton, dragi moj Seme. Nikakav lokalni šerifčić niti plaćeni služitelj čija je glava dobra samo za isprobavanje koliko je drška nekog kolta čvrsta. Odlazi, da te više ne vidim dok ponovo ne budeš ličio na čoveka!

Sem Danhil zinu, ali mu se vrata zalupiše pred nosom i on ostade skamenjen kao sušta slika nepravedno opuštenog čoveka.

Primetivši da se ostali činovnici podgurkuju i krišom smeju njegovoj neprilici, Sem zgrabi sa čiviluka svoj šešir i kaput, pa pognute glave izlete u hol i odatle kroz vrata na ulicu. Nije se osvrtao sve do

svoje kućice na periferiji Denvera, gde ga je čekala zabrinuta supruga sa čoporom bucmaste dece.

Pošto je seo za sto, Simpson se maši kutije sa cigarama, ali se onda predomisli i iz jedne pregrade na stolu izvadi bocu viskija i jednu čašu. Nasuo je dobra tri prsta pića zlataste boje, ispraznio čašu u jednom gutljaju i stresao se celim telom. Sačekao je da viski počne da deluje i tek onda je toplina iz stomaka rastopila onu grudvu leda u njegovim grudima.

Simpson se po prvi put posle pljačke oseti bolje. Ustao je i prišao velikoj kasi na drugoj strani kancelarije. Nekoliko trenutaka namršteno je posmatrao čeličnu grdosiju, kao da nju okrivljuje za sve nećace, a onda je uzdahnuo, izvadio iz džepa svežanj ključeva i posle nepunog minuta kasa je bila otvorena.

Simpsonov pogled prvo privuče prazno mesto na gornjoj polici, odakle je nepoznati razbojnik odneo svežnjeve novčanica. Da bi se na neki način umirio, bankar ispunio prazninu svežnjevima sa donje police. Tek pošto je to obavio, oseti se mnogo mirnijim. Vratio se stolu i nasuo nešto viskija u čašu, pa je iskapio i otišao do kase sa namerom da je zaključa. Prolazeći pored vrata, njemu se učini da iz prostorije sa šalterima dopire neki žagor.

Radoznao da vidi u čemu je stvar, Simpson odškrinu vrata

kancelarije i virnu napolje. Spazio je činovnika kod najbližeg šaltera kako stoji i glasno se objašnjava sa jednom lepuškastom, mladom ženom koja je gestikulirala rukama. Bankar nije mogao da čuje šta žena govori, ali boja njenog glasa mu se dopade. Ono malo klijenata koji su se nalazili u banci bili su sada okupljeni iza mlade žene i pažljivo su slušali njenu prepirku sa činovnikom. Po njihovom klimanju glavama, bankar shvati da oni odobravaju ženi i da se nalaze na nenoj strani. Zaključio je da mora da se umeša.

Zauzevši svoju najozbiljniju pozu, bankar izađe iz kancelarije i priđe šalteru.

– U čemu je stvar, Bredberi? – obratio se službeniku, koji uplašeno odskoči kada začu iza sebe poslodavčev glas.

– Ovaj... – zamuca Bredberi. – Ova dama želi da uloži nešto novca u našu banku, ali izgleda da je jedan od gospode tamo odvrća od takve namere.

– Nešto novca! – uvređeno uzviknu mlada žena. – Ako je za vas pet hiljada dolara nešto novaca, onda...

Umesto da dovrši rečenicu, lepa klijentkinja podiže na ploču ispred šaltera poveću kožnu torbu i tresnu njom ispred samog činovnikovog nosa.

– Ja vam kažem da grešite, gospodo – odjeknu jedan glas iza žene i Simpson ugleda jednog dosta

mladog čoveka kome ni naočari sa okvirom od kornjačine kore nisu mogli da daju stariji izgled.

– Zašto se vi mešate, gospodine?

– ljutito upita Simpson. – Ako dama želi da uloži novac kod nas, onda. . .

– Onda ona ne zna šta se danas ovde dogodilo – prekide ga čovek sa naočarima. – Ili vi, možda, prikrivate da je pre podne vaša banka opljačkana?

– To su samo glasine – odvrati Simpson, praveći se sada kako je on uvređen. – Zar ne vidite da mi uopšte nismo prekidali sa poslovanjem?

– Mogli ste slobodno i da prekinete – pakosno reče čovek sa naočarima. – Koliko mogu da prime tim, šalteri su vam prazni. Jedino ova naivna dama želi da vam poveri novac.

Ko li je ovaj tip, pomisli Simpson. Da ga nije poslao neki od njegovih konkurenata da mi ovde kvari posao? Moram nešto hitno da preduzmem inače će šteta biti velika. Savladavši svoj pravedni gnev, Simpson se osmehnu na mladu ženu i galantnim pokretom ruke dade joj znak da priđe vratima pregrade.

– Dozvolite da vam lično objasnim šta se ovde dogodilo i da uništim svaku sumnju koju su neodgovorne osobe mogle da pobude kod vas.

Mlada žena neodlučno pogleda oko sebe, a drznik sa naočarima

podrugljivo se nasmeja i reče:

– Baš bih voleo da čujem šta ćete joj to reći, gospodine. Otkad lepe reči mogu da zamene opljačkani novac?

Simpson se načini kao da nije čuo primedbu i odahnu kada mlada žena, pošto se još nekoliko trenutaka kolebala, priđe vratima, držeći onu crnu torbu obema rukama. Imao se utisak da se plaši da joj neko ne otme torbu sa novcem.

Simpson pruži ruku da joj prihvati torbu, ali ona uplašeno ustuknu od njega. Taj pokret lepe klijentkinje izazvao je novo zlobno cerekanje čoveka sa naočarima, tako da Simpsona obli rumenilo čak do vrata i on žurno otvori kancelariju, pa skoro ugura unutra ženu sa torbom.

Bankar zalupi vrata i, pošto je nekoliko puta duboko udahnuo vazduh u pluća, on istim ljubaznim tonom ponudi svoju gošću da sedne. Kada je zauzeo mesto preko puta nje, on je upita:

– Dobro, hoćete li mi reći, gospođice, razlog vašeg kolebanja?

Nepoznata pogleda oko sebe kao da strahuje neće li je neko nepoznat da čuje, pa onda brzo izdeklemove:

– Ove sam pare nasledila od oca. . . To mi je sve što imam i želim da ih ostavim na sigurnom mestu.

– Onda ste, zaista, došli na pravo mesto, gospođice.

– Da, preporučili su mi vašu

banku – bez daha nastavi mlada žena. – Ali, kada sam došla ovamo, stvorio se onaj gospodin sa naočarima i počeo da govori ne samo meni već i ostalim vašim klijentima da je banka jutros opljačkana i da novac u njoj nije više siguran. Sada zaista ne znam šta da radim.

– Kažem vam da su to potpune izmišljotine, gospođice – svečano izjavi Simpson. – Ali, razumem vašu brigu zbog novca. Samo, nemojte misliti da suma... rekoste nekih pet hiljada dolara?

– Da, da – žurno potvrdi njegova sagovornica. – Tačno pet hiljada dolara.

– To je za kapital naše banke sasvim beznačajna suma, gospođice. To mogu odmah i da vam dokažem.

Simpson ustade, obiđe sto i, kada je stigao do ogromne kase, spusti ruku na ručku masivnih vrata. Pogledao je u devojkicu i rekao:

– Prizor koji ćete sada ugledati retko se ukazuje običnim ljudima. Čak ni mi, okoreli bankari, nemamo prilike da ovako nešto često vidimo.

Simpson se malo raskorači kako bi imao bolji oslonac i onda sa dosta napora povuče vrata kase sebi. Poznati prizor gustih redova dolar-skih svežnjeva još jednom je delovao kao melem na bankareve oči. Trenutak kasnije, on se okrenu mladoj dami. Kada je primetio kako ona razrogačeno bulji u prepunu kasu, Simpson ne propusti

priliku da joj ne održi kratku lekciju:

– Zar ovako izgleda opljačkana banka, pitam vas, gospođice? I sami vidite da je kasa prepuna i da se zbog tog razloga ustežemo da primamo još novaca.

– Znači, vi biste mene odbili? – uplašeno reče mlada žena.

– Naprotiv – osmehnu se Simpson. – Takvog klijenta ne bih želeo da izgubim. Primili bismo vaš ulog da je u pitanju i suma od pet dolara. To je poslovni princip svakog pravog biznismena: ne odbijaj gotovinu koja ti se daje.

Klijentkinja je poluotvorenih usta i dalje gledala u nabrekli kasu i kao da nije imala reči da izrazi ono što misli.

Prizor ovakve skrušenosti pred snagom novca učinio je da Simpson sasvim zaboravi na udarac koji mu je zadao onaj podmukli razbojnik. Njegove sumnje u pogledu bezbednosti razvejaše se kao lišće na novembarskom vetru i on je bio spreman prosto da zagrlji nepoznatu ženu koja mu je povratila poljuljano samopouzdanje.

– Dakle? – trijumfalno upita Simpson.

– Predaću vam svoj novac – tiho odgovori mlada žena kao da se izvinjava zbog svog pokazanog nepoverenja.

Ona podiže svoju torbu i bravica na njoj škljocnu. Zatim je zavukla ruku u unutrašnjost torbe i izvadila svežanj novčanica. Pružila je do-

lare Simpsonu, koji nemarno prihvati svežanj i okrete se da ga stavi na donju policu u kasi. On se pri tom sagao i, dok je ostavljao svežanj, nešto na njemu privuče svu bankarevu pažnju. Trenutak ili dva, Simpsonove oči su kolutale sa svežnja koji je dobio od mlade žene do ostalih svežnjeva u kasi. Bilo mu je potrebno još nekoliko trenutaka da shvati značenje primćenih detalja. I novi svežanj i oni u kasi imali su iste omote zelene boje, sa oznakom Prve nacionalne denverske banke. Štaviše i datum na svežnjevima je bio isti.

Simpson je smesta povezao ove podudarnosti. Već je otvorio usta da zaurla, kada ga nešto teško pogodi po potiljku i on glavački ulete u najbližu pregradu kase. Smesta utonu u mrak i, mada ostade da visi zaglavljen u policu, njegove ruke klонуše i on mlitavo ostade tamo.

Eta Plejs nije mogla da uzdrži smeh kada je videla jadnog bankara u takvom položaju. Ali, to nije smanjilo brzinu njenih ruku dok je skidala svežnjeve novčanica sa polica i trpala ih u svoju crnu torbu. Kada je torba bila skoro do vrha puna, ona je zatvori i brava na njoj ponovo škljocnu.

Eta odahnu. Koliko je mogla da oceni, od njenog ulaska u direktorovu kancelariju do malopredašnjeg zatvaranja torbe nije prošlo više od pet minuta. Još jednom se obazrela oko sebe i zatim spustila

na pisači sto jednu cedulju.

U dva koraka bivša učiteljica se stvori kod vrata, nečujno pritisnu kvaku i ova se otvoriše za koji santimetar. Videla je činovnika sa kojim se maločas prepirala kako žučno diskutuje sa onim bundžijom i još nekim klijentima. Sve se odvijalo kao što su i predviđali.

Eta širom otvori vrata, izađe i, dok ih je zatvarala, glasno reče kao da se obraća Simpsonu u kancelariji:

– Ne, niste me ubedili, gospodine. Vaša banka mi ne izgleda tako sigurna. Novac ću bezbednije čuvati kod svoje kuće.

Onda je zalupila vrata i visoko podignute glave krenula ka vratima na šalterskoj pregradi. Svi su pogledi sada bili upereni u nju i Eta je morala da uloži prilično napore kako bi prepunu torbu nosila tako kao da nije mnogo teška. Kada je izašla u hol, čovek sa naočarima, koji je navodno odgovarao Etu da novac ne ostavi u banci, pozdravi njenu pojavu bučnim pljeskanjem.

– Tako treba pokazati pesnicu špekulantima koji se igraju tuđim novcem!

Prebledeli činovnik sa druge strane šaltera nije imao reči. Nemoćnim pogledom ispratio je Etu, koja izlete iz banke, a onda sav svoj bes iskali na čoveka sa naočarima. Zauzet tim, nije ni primetio kako je nepoznati prepirku vešto prepustio nahuškanim ljudima oko sebe i

onda se neprimetno povukao do poluotvorenih ulaznih vrata banke, šmugnuo kroz njih i prosto uskočio u reku prolaznika koja je tekla trotoarom.

Stotinak metara dalje, ugledao je šareni šeširić Ete Plejs i požurio za njom. Prema ranijem dogovoru, bivša učiteljica skrenu kod prvog ugla i, pošto je prevalila desetak metara, zastade kako bi sačekala Kidov dolazak. Ovaj se ubrzo pojavi iza ugla, zgrabi Etu pod ruku i onda oboje udvostručiše korake žureći ka ulici u kojoj su stanovali.

Dobrih pet minuta pošto je Kid nestao iz banke, činovnik Bredberi se priseti kako je već vreme za zatvaranje banke i naglo prekide diskusiju sa klijentima. Njegove kolege su već zaključavale pisaće stolove i ono nešto prikupljenog novca u toku pre podneva pakovali u svežnjeve, spremajući se da ih odnesu direktoru u kancelariju.

– Zatvaramo, gospodo, zatvaramo! – objavi Bredberi i pohita kroz vrata na pregradi da isprazni bančin hol od klijenata. Ne prestajući da gundaju, ljudi napustiše banku i Bredberi zaključa za njima ulazna vrata. Tek tada je zapazio da nigde nije bilo njegovog glavnog protivnika, čoveka sa naočarima. Ali, kao i svaki birokrata, i za Bredberija je sve razmišljanje o poslu prestalo onog trenutka kada bi skazaljke na časovniku pokazale da je radno vreme završeno.

Sa prijetnim mislima o obilnoj

večeri koja ga je čekala kod kuće, Bredberi pohita da pokupi novac od kolega. Kada ga je strpao u službenu torbu, uputio se vratima Simpsonove kancelarije.

Iz navike je pokucao i onda, ne čekajući na odgovor, pritisnuo kvaku i ušao unutra. Torba mu umalo ispade iz ruke. Pored velike i sada otvorene kase sedeo je bankar Simpson i ošamućeno otresao glavom pokušavajući da shvati šta se s njim dogodilo. Možda je za njegovu bankarsku dostojanstvo bilo mnogo bolje što ga Bredberi nije zatekao glave zavučene u policu kase jer bi takav prizor uskoro bio poznat čitavom Denveru. Ovako se činovnik užasn timer videvši da se niz Simpsonov vrat sliva tanak mlaz krvi.

– Šta... šta se dogodilo? – pođe za rukom Bredberiju da promuca.

No, bankar još nije bio u stanju da bilo šta kaže. Stalno je otresao glavom i pokušavao da rastera maglu koja mu se skupljala pred očima. Bradberi mu prilete i, odloživši torbu, pokuša da ga podigne sa poda. Možda je taj pokret učinio da bankar dođe sebi, ili je to bio prozor velike praznine na srednjoj polici kase, odakle je Eta Plejs napunila svoju torbu dolarskim svežnjevima. U svakom slučaju, Simpson se smesta povraća. Njegovo shvatanje situacije manifestovalo se groznim krikom, koji je odjeknuo kroz čitavu banku i naterao službenike iz susednog odeljenja

da kao bez duše upadnu u kancelariju.

Dok su mu noge klecale, Simpson je pokušavao da na brzinu oceni koliko je novca nestalo iz kase.

Kada mu veličina rupe na polici i činjenica da su u pitanju bile banknote od dvadeset i pedeset dolara jasno ukazaše da je ovoga puta njegova banka olakšana za sumu od nekoliko desetina hiljada, Simpson oseti da će ponovo pasti u nesvest.

Ponovo otvorivši oči, on vide da se nalazi u svojoj fotelji za stolom. Lice mu je bilo vlažno, jer mu je neko prskao vodu iz čaše, a onda, kao iz magle, pred njegovim očima izroniše likovi Alana Pinkertona, šerifa Pitera i ostalih poznatih lica s kojima je još pre jednog sata raz-

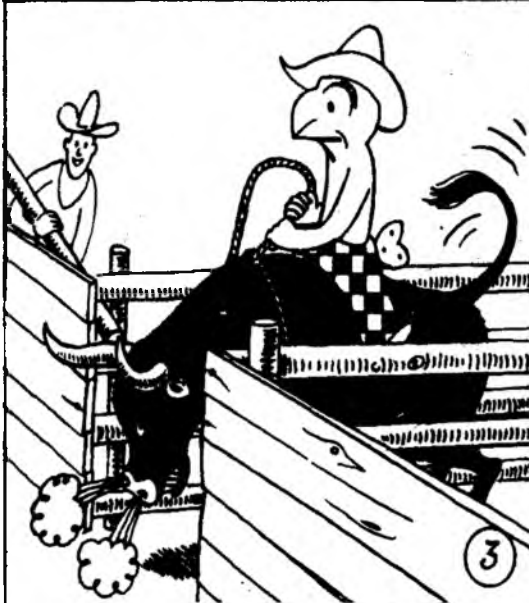
govarao u šerifovoj kancelariji.

– Opet sam opljačkan – zavapi Simpson. – Dva puta u istom danu! To je nečuveno! Počeo je smak sveta, gospodo!

I tako je najnoviji podvig sablasne trojke, u kojoj je novi član Eta Plejs unela sveže i originalne ideje, zauvek uzdrmala gospodare novca u Denveru i širom Amerike gde god su stizale vesti i opisi akcija smelih odmetnika.

Pinkerton i njegovi ljudi mogli su samo da čupaju kosu. Oni utrostručiše svoje napore za hvatanje Buča, Kida i Ete, što je, uskoro, imalo za rezultat niz neočekivanih obrta od sudbinskog značaja za mlade odmetnike, o čemu će biti reči u sledećim epizodama.

K r a j epizode

NA SVAKOM KIOSKU VAS ČEKA

JEDNOM MESEČNO

PONY WEST

BUČ KASIDI I KID

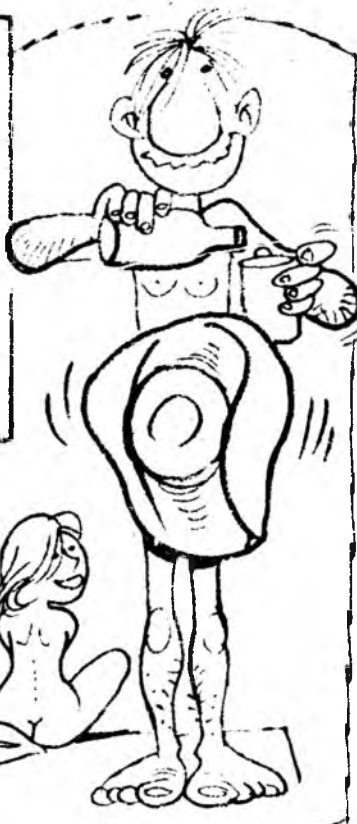
PROVALA U ZATVOR

Posle žestokog obračuna u salunu, nekolicina kauboja se našla u zatvoru. Jedan od njih, da bi se našalio, upita stražara:

- Čemu služe ove rešetke na prozorima?

- Pa, zbog bezbednosti, da neko ne provali! - glasio je odgovor.

- To je zaista preterano, ko je lud da provali u zatvor! - reče kauboj

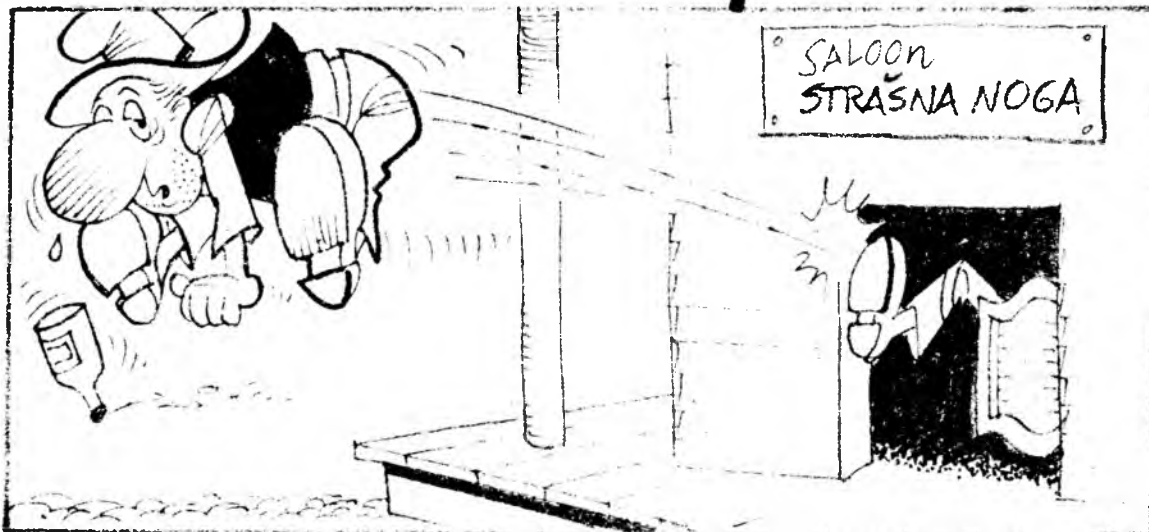
- HADDAMO NA TVOJU STRANU...ONI OVAMO BOLJE GABAJU!

TISINA

Kauboj Džon je otišao u hotel u najmirnijem delu grada i naručio jelo. Sa ulice je dopirala neopisiva galama. To je počelo da mu smeta pa je upitao vlasnika restorana o čemu se radi.

Znate, ovo je vrlo tih deo grada, ali danas filmska ekipa snima film »Tišina«.

U SLEDEĆEM
BROJU

BANDA PONOVO JAŠE

